Periler ve Efsaneler

jungnet

Periler ve Efsaneler

“Efsaneler asla öldürülemez!”

Varlıklar âleminin toplandığı ve iyi kötü bir hayatı paylaştıkları dünya artık eskisi gibi değildi. Kara han’ın kontrolünde ki bölgelerde karanlık yükselmeye başlamıştı. Ork, İskelet, Şeytan ve Devleri kontrolüne almış, dünyayı bir kaosa sürüklemeyi planlıyordu. İnsanların hâkim olduğu dünyada Periler, Efsaneler, Cinler, Elfler, Hayvanlar, Süperiler, Tanrılar gibi birçok varlıkta beraber yaşıyordu. Fakat hiçbir varlık topluluğu ittifak ve barış içerisinde değildi. Vampirler Kurtlarla, Periler Cinler ve İnsanlarla, Titanlar Tanrılarla, Cadılar ve Ejderhalar ise Avcı ve Efsanelerle savaş içindeydiler. Varlıkların birbirleriyle olan savaşları dışında ayrıca kendi içlerinde de savaş yaşamaktaydı. İnsanlar farklı ırk ve milletlere bölünmüş birbirleriyle savaşıyorlardı. Hintliler Asyalılarla, Törükler Şangaylarla, Nilgenler Urumlarla sürekli harp içindeydi. Taraflar sürekli belirsizlik gösteriyor, savaş esnasında farklı varlıkların saldırı ve pusularıyla karşılaşılabiliyordu. İki milletin savaşı esnasında Ejderha ve Cadıların saldırısı her an kaçınılmaz olabiliyordu. Yahut İnsanlarla Vampirlerin harbinde, Kurtların savaşa müdahale etmesi mümkündü.

Yüzyıllar önce başlamış olan kargaşa Kara hanın müdahalesiyle farklı bir boyut kazanmıştı. İnsanların Urum ırkından Ecüş boyuna mensup olan Efsane Kara han, hâkim olduğu topraklarda tüm insanların isyan ve savaşlarını ortadan kaldırıp, bölgesindeki tüm varlıkları cezalara çarptırdı. İnsanlar ve sadece bazı ağaç ve hayvanların dışında ki tüm varlıkları sürgüne gönderdi. Ejderha, Dinozor ve İnsanlar için tehdit oluşturabileceğini düşündüğü tüm hayvan ve ağaçları sürgün etti. Yıllar sonra Orklar ve İskeletlerden oluşan dev bir ordu kurdu. Kara ordu ismini verdiği orduyla tüm dünyayı ele geçirdi. İlk birkaç yıl sonra sürgün edilmeyen neredeyse hiçbir varlık kalmamıştı. Arkada saklanmayı, kaçmayı başaran varlıklar ise yakalandıklarında yok edildi. Titan ve Tanrılar dünyanın en derin zindanlarında hapsedildiler. Diğer tüm varlıklar ise Karanlık gezegene sürgün edildiler. Uzun yıllar sonra Kara han’a isyan eden Devlerle İskeletlerin birçoğu yakılıp yok edildi. Kalanları ise Satürün diyarına sürgün edildi.

Artık ne denizlerde Denizkızları, ne ormanlarda Periler, ne karanlıkta Kurt ve Vampirler ne meydanlarda Efsaneler nede başka bir varlık kalmamıştı. Orklar insanları kontrol eden birer görevli olmuştu.

Yıllar birbirini kovaladı. Kara han Orklar'ın ihanetiyle Ork zindanlarına düşünce, insanlar özgürlüklerini tekrar kazandı. Varlıkların tüm eser ve kalıntıları ortadan kaldırıldı. İnsanlar dünyaya hükmetmek için yakıp yıktı. İnsanların bu vahşetine ne dur diyecek Tanrılar ne de liderler vardı. Tarih sahnesine bir boy çıkıp, diğeri iniyordu. Orklar Kara Dağın derinliklerinde sessiz ve derin bir yaşam sürüyorken, tüm insanlık onları çoktan unutmuştu.

***

Güneş ışıklarını dünyaya göndermeye başlamıştı. 1000’li yıllar dünyanın yine savaş ve kargaşasının hâkim olduğu yıllardı. Törük ırkına mensup Oğuzlarla Urum ırkına mensup Bizanslılar sürekli harp içindeydi. Dünya etraflarında olan küçük harplerin ötesinde onların harbine odaklanmıştı. Anadolu’nun doğu kapıları olarak adlandırılan diyarlarda yüzyıllar önce kurulmuş olan Erzen, soğuk

kışların ve sıcak baharların yaşandığı bir diyardı. Halkın çoğunluğunu Urumlar oluşturuyordu. Bazen de Törük kervanlarının uğrak yeri olmuştu.

Karlı dağlar yerini yeşil otlaklara ve narin esen rüzgâra bırakmıştı. Ufukta kimselerin görünmediği bir sabahtı. Erzen diyarının valisi Herodot, komutasında ki çok az bir askerle bu diyarı Törükler'e karşı korumaya çalışıyordu. Fakat yıllardır bu civarın en büyük tehdidi olarak görünen Törükler henüz bir kez olsun bu diyara adım atmamıştı. Herodot oldukça cesur ve kahraman bir komutandı. İki yiğit oğlu ve bir de narin kızı vardı. Erzen'de halk oldukça huzurlu ve sakin bir hayat sürerlerdi. Özel eğlencelerin düzenlendiği zafer gecelerinde danslar edilir, şarkılar söylenir ve oyunlar sergilenirdi. Halkın çoğunluğu çiftçilik, zanaat, sanat ve avcılıkla uğraşıyordu. Bu diyarda heykeller, oymalar, halı ve kilimler oldukça fazla yer tutuyordu. Yüz yıllar geçmesine rağmen batıl inanç olarak düşünülen bazı olgular vardı. Periler, Cinler, Şeytanlar ve de Efsaneler hala kulaktan kulağa dolaşan mitler arasındaydı. Periler ve Efsaneler iyiliği, Cinler ve Şeytanlar ise kötülüğü temsil ediyordu. Fakat bu diyarda insanların dışında ki varlıkların yaşaması yasaktı. Sadece bazı ağaç ve hayvan türlerinin yaşamalarına izin veriliyordu.

Erzen diyarının civar köylerinde yaşayan bir bostancı aile kızı olan İnci, oldukça narin ve güzeldi. Onlarla beraber başka kimseler yaşamıyordu bu köyde. Annesi Ruksana Hanım, metafizik ve psikoloji alanında kendini oldukça iyi geliştirmişti. Babası İlyasa iyi bir bostancı ve aynı zamanda iyi bir de avcıydı. O kadar iyi kalpli ve temiz yürekliydiler ki, kimseleri incitemez, üzemezlerdi. İnci henüz 17 yaşına yeni basmıştı. İnci kız gününü annesinden metafizik öğrenerek ve tarihi hikâyeleri okuyarak geçirirdi. Onu en çok etkileyen hikâyeler ise Efsanelerin hikâyeleriydi. Oldukça cesur ve kahraman olmaları onu daima büyülemişti.

Günlerden bir gün civarda görünen Törük atlıları onları ürkütmüştü. Fakat Törükler'in onlara kibar ve merhametli davranmalarına şaşırmış ve hayran kalmışlardı. Çünkü yıllardır ne onlar, ne ataları böyle bir muamele görmemişlerdi. Ne Erzen diyarı halkı, ne civarda kiler onları sevmiyor, istemiyorlardı. Hatta bazıları onların insan olmadıklarını farklı aşağılık varlıklardan olduklarını iddia ediyorlardı. Törükler'in gitmesiyle kara bulut gibi çöken Vali askerleri onları ihanetle suçlayıp, ev hapsine çarptırdı. Artık hiçbir şekilde evden çıkmaları ve başka birileriyle münasebetleri olanaksızdı. Bu cezaya Ruksana Hanım gülmekteydi. Çünkü yıllardır zaten yalnız yaşıyorlardı ve yılda neredeyse sadece bir veya iki defa birileri buradan geçerdi.

Günler birbirini kovalıyordu. Artık etrafta Törükler'in birer kâbus olduğu, karşılarına çıkan her şeyi yakıp yıktıkları söylentileri yayılıyordu. Ama hala ne Erzen diyarına ne de bu yörelere bir tek Törük gelmiş değildi. Sadece birkaç kişiden oluşan Törük birliği İnci kızın köyünden geçmişti. Bu söylentilerin yersiz olduğunu İnci kız ve ebeveynleri iyi biliyordu. Günler sonra Vali'nin sarayında çalışacak kızlara ihtiyaç olduğu haberi geldi. Bunun üzerine geçim sıkıntısı çeken İnci, ailesini kurtarmak için saraya gitme kararı aldı. Annesi Ruksana ve babası İlyasa buna karşı çıktılar. Çünkü yasağı çiğniyor ve kendini tehlikeye atıyordu. Ama İnci kararlıydı. Bir gün şafak henüz sökmemişken, gizlice yola koyuldu İnci. Ormanın sonunda aşması gereken bir nehir ve atlatması gereken vahşi hayvanlar vardı. Bunlardan kurtulmalıydı. Ama hiçbir gücü, silahı ya da fikri yoktu. Ormanın sessiz ve ürkütücü havasından kurtulmak için şarkı söylemeye başladı.

Günler ardı ardına,

Yıllar ardı ardına,

Belalar birbiri ardına,

Ne olur yeter artık,

Gelsin bu diyarlara,

Bizi huzura kavuşturacak,

Mutluluğu daim kılacak,

Kutlu ve şanlı kurtarıcı…

Aynı şarkıyı söylüyordu. Çünkü bu sözleri söylemek hoşuna gidiyordu. Ayrıca bu şarkıyı annesi Ruksana Hanım ona öğretmişti. O da büyük annesinden öğrenmişti.

Nihayet ormanın sonunda ki vahşi nehirle karşılaştı. Ne nehirde bir hareket, ne de etrafta bir hareketlilik vardı. Ağır adımlarla nehre doğru ilerlemeye başladı. Korkuyordu ve kalbi hızla atmaktaydı. Aniden bir ses duyunca yerinde kala kaldı. Bir vahşi hayvan olmalıydı. Ağır hareketlerle arkasına döndüğünde gördüğü şey karşısında aniden kala kaldı. Bu bir Vaşak grubundan başka şey değildi. Aslında Vaşakları sever ve korurlardı ama grup halinde görünen Vaşaklar avda demektir. İncinin onlar için bir av olduğu belliydi. Aniden üzerine vahşice bir vaşak atıldı. İnci ani hareketle yana doğru kendini attı. İncinin sağ omzunu pençesiyle yaralayıp suya düşen Vaşak, su içerisinde acı acı kıvranmaya başladı. Nehir de bir şeyler vardı. İnci onlara odaklandığında onların Vaşağı parçalayıp yiyen balıklar olduğunu gördü. Artık nehirden geçemezdi. Diğer vaşakların saldırması üzerine nehir boyunca koşmaya başladı. Tüm gücüyle koşuyordu. Bir yandan koşuyor, diğer yandan “evden çıkmamalıydım” diye kendi kendine pişmanlık duyuyordu. Artık hali kalmamıştı. Aniden yığılı verdi yere. Üzerine vahşice koşan Vaşaklara kendini bırakmaktan başka çaresi kalmamıştı.

Uzandı boylu boyunca nehrin kenarına narin inci kız,

Kapattı o büyülü gözlerini inci kız,

Artık kurtuluş yoktu onun için,

Ne feryat ne figan, çare etmeyecekti onun için.

Derin derin nefes almaya başladı inci kız,

Bir süre sonra Vaşak seslerinin uzaklaştığını duydu. Artık gelmiş, ona saldırmaları gerekiyordu. Ama hala ona dokunan tek bir Vaşak olmamıştı. Hafifçe gözlerini araladı. Vaşakların birçoğu yerde yığılmış kanlar içindeydi. Bir kısmı ise hızlıca oradan uzaklaşıyordu. Başını sola çevirdiğinde bir Anadolu parsının yanı başında oturduğunu gördü. “Geçmiş olsun.” Sözleriyle irkilip, kendine geldi. Aniden fırlayıp doğruldu. Karşısında beyaz at üzerinde duran maskeli bir adam vardı. Siyah elbise ve ok, yay, kalkan ve kılıç kuşanmış maskeli adam, atını İnci kıza doğru ağır adımlarla sürdü. Ardından;

__ Burada ne işin var? Yalnız başına ne yapıyorsun buralarda? Diye sordu. İnci kız korku ve ürperti dolu ses tonuyla;

__ Saraya gitmem gerekiyor. diye yanıt verdi. Maskeli adam İnci kızın elinden tutup, atının arkasına aldı. Bir çırpıda onu Erzen diyarına ulaştırdı. Şehrin girişine yaklaşınca durdu.

__ Buraya kadar, narin kız. Deyip, İnci kızı orada bıraktıktan sonra hızla uzaklaştı. Ağır adımlarla Erzen diyarının kapılarına yaklaştı. Nöbetçilerin ihtarı üzerine kendine gelen inci kız,

kendisini kurtaran adamı düşündüğünü fark etti. Durumu nöbetçilere bildirip, içeriye girdi. Saraya mutfak işlerinde çalıştırılmak üzere alınmıştı. Günler sonra sabahın erken saatlerinde dışarıdan duyduğu seslerle uyanmıştı Erzen halkı. Erzen diyarında bir hareketlilik vardı. Çok geçmeden çalan çan ve borazan sesleriyle neler olduğu anlaşılmıştı. Ufukta Törük ordusu görünmüştü. Heybeti ve ihtişamıyla Erzen diyarına bakıyordu. Bir süre sonra üç atlı Erzen'e doğru yöneldi. Kapılara yaklaşıldığında, atlıların birinin elinde beyaz bayrak olduğu görüldü. Bu barışın, ateşkesin işaretiydi. Kapıda ki süvariler; "Törük elçileri geldi. Valiyle görüşmek istiyorlar." diye bağırıyordu. İnci koşarak Erzen Mabedinin burçlarından dışarıya bakmaya çalıştı. Nihayet burçlara vardığında gözlerine inanamadı. Muazzam bir ordu görüyordu karşısında. Elçiler, şehre bir zeval gelemeyeceğini, sadece birkaç günlüğüne Erzen'de konaklamak istediklerini söylüyorlardı. Aksi bir durum söz konusu olmadığını söylemişti. Vali bunu kabul etmedi ve Törükler'e karşı direneceklerini söyleyip, elçileri gönderdi. Erzen'de tüm asker ve halk savunmaya hazırlanıyordu. Fakat beklenmeyen bir şekilde, Törükler diyara girmeyip, doğuya doğru yol aldılar. Saatler sonra civarda kimseler görünmüyordu.

Ertesi gün dörtnala koşan atlılar belirdi ufukta. Erzen'e doğru koşarken bağırıyorlardı.

__ Orklar, Orklar… Erzen'e doğru geliyorlar. Hiç kimse bir şey anlamamıştı, yaşlı rahip dışında. İnci o esnada yaşlı rahiple beraberdi. Rahip kendi kendine; "Olamaz, şimdi sonumuz geldi." Diye söyleniyordu. Vali bu durum üzerine rahibi yanına çağırdı. Rahip yüz yıllar önce Kara dağa çekilen Orklar'dan bahsetti. Artık inmişlerdi. Kara dağa en yakın üç diyardan birisiydi Erzen. Diğer Varna ve Potnos Orklar tarafından yerle bir edilmişti. Hiç kimseye acımamışlardı. Bitkiler, Ağaçlar, Hayvanlar ve İnsanlar, tümünü kadın, çocuk, yaşlı demeden katletmişlerdi. Artık Erzen'de idi sıra. Erzen diğer insan ırkları için olduğu gibi Orklar içinde bir kapıydı. Çok az bir asker ve savunma gücüne sahipti Erzen. İnci bütün gücünü toplayıp mabedin burçlarına çıktı. Karşısında gördükleri karşısında ağlamadan edemedi. Çünkü daha önce görmediği bir ordu ve tehlike burnunun ucundaydı. Orklar bildiri dahi yapmadan Erzen'e saldırdılar. Burçlar yıkılıyor, Ölenlerin ardı arkası gelmiyordu. Kapılara dayanmıştı Orklar. Artık ölüm yakındı ve İncinin ailesinden bile haberi yoktu. Bir süre sonra artık Orklar'ın saldırısı kesildi gibi oldu. İnci ne olduğunu anlamıyordu. Burçların ardında bir şeyler oluyordu. Düştüğü yerden zorla doğruldu bir şekilde. Yukarı baktığında herkes kala kalmış, dışarıya, burçların dışına bakıyordu. Hızlı adımlarla yıkılan burçlara doğru koştu. Gördüklerine hayret etmişti.

Vali elinde kılıcıyla dona kalmıştı. Bir yandan pişmanlık, diğer yandan mutluluk yaşıyordu. Çünkü bir gün önce kapısına gelen ve kabul etmediği Törükler, şimdi Orklar'ı bozguna uğratıyordu. Muazzam Törük ordusu, Orklar'ı püskürtmeyi başarmıştı. Orklar'ın Kara dağa doğru çekilmesinin ardından Vali, habercileri gönderip, Törük komutanına teşekkür etti ve onları Erzen'e davet etti. Geri gelen elçinin haberiyle sarsılmıştı adeta Vali Herodot. Çünkü Törük komutanı daveti kabul etmemiş, Orklar'ın tekrar gelebileceklerini söyleyip, önlem almalarını tembihlemişti. Vali, ani hareketle atına atlayıp, Törük ordusuna doğru atını koştu. Nihayet Törük komutanının yanına geldiğinde ise gördüğü manzara karşısında hayrete düştü. Çünkü Askerlerin tümü yaralıydı ve acı çekiyordu. Önceden reddedilip, dışlanmasına rağmen, ordusunun çoğunu kaybeden Törük komutanı karşılıksız bu fedakârlığı yapmıştı. Vali, Törük komutanına yaklaştı.

__ Ölümüm sizi sevindirirdi. Buna eminim. Dün ki hadsizliğimizden dolayı ve bugün ki fedakârlığınızdan ötürü size mahcubuz. Bu şekilde gitmenize ne ben, ne de halkım göz yummayacaktır. Size bir kez daha Orklar'la savaşmanız için teklifte bulunmayacağım. Çünkü bu yersiz ve anlamsız olacaktı. Ama lütfen teklifimi geri çevirmeyin. Sizin isteğiniz olmaya bilir ama şunu unutmayın ki, burada kanı akan, hayatını kaybeden askerlerinizin şanlı bir cenaze törenine ve uğurlanmaya ihtiyacı var. Bunu sizden onlar için istiyorum.

Gün kararmaya yakındı. Törükler Erzen'e gelmişti. Yaralıların yaraları sarılıp, tümünün ihtiyaçları giderildi. Törük ordusunun komutanı Alp, valinin konağında ağırlanacaktı. İnci Komutan Alp'in yemeklerini getirmekle sorumluydu. Komutan Alp'in isteği ve Valinin emri üzerine tüm görevli kadınlar yüzlerine peçe takmıştı. Gözlerinin dışında hiçbir yerlerinin görünmediği Urum kadınları tüm içtenlikleriyle Törükler'e hizmet ediyordu. Komutan Alp, odasına çekilmiş, sıhhat ediyordu. Askerlerinin birçoğunu kaybetmişti. Üzgün ve zor durumdaydı. Bu diyarlara doğu illerinden gelmişti. Tüm silah ve asker kıyafetlerini çıkarıp, yıkanmak için ibriğe uzandığında omzundan hafif yaralandığını gördü. Yarasını kendisi pansuman edip, sardı. Ardından yatağına ağır hareketlerle uzandı. Kendisini o kadar yorgun ve halsiz hissediyordu ki, yatağa uzanır uzanmaz uykuya geçmişti. Günlerdik yol yürüyor ve uykusuzca harplere katılıyordu. Akşam yemeğini dahi yiyemeden uyumuştu.

Gözlerinin kapanıp, bedeninin derin uykuya daldığı saatlerde etraf kararmış, ahali yataklarına çekilmişti. Annesinin onu kucaklayışını, babasının ona ok atmayı öğrettiği çocukluk yıllarını rüyasında görmekteydi. Birde sebebini bilemediği bir hasret, özlem dolu bir duygu kaplamıştı yüreğini. Nehir kenarında gördüğü ve şuan konakladığı diyara bıraktığı kızı görüyordu. Umut dolu bakışları, etkileyen güzelliği ve o narin saçları hep aklındaydı. Sürekli onunla beraber olduğunu gördüğü rüyalardan karanlığın yükselişiyle irkilip, uyanıyordu. Aniden uyanmış ve etrafa bakınmaya başlamıştı. Karanlıktı ve sadece ay ışığı etrafı aydınlatmaktaydı. Bir süre sonra çocukluğu, geçirdikleri gözlerinde canlandı. Henüz 9 yaşındayken adını kazanmıştı. Adını kutlu hakanların hakanı Oğuz kağan vermişti. Ad alma törenlerinde boğayı yıkmış, Alp dağlarında gizlenen vahşi ayıyı öldürmüş ve geçilmez denen Alpleri tek başına geçmişti. Bunun üzerine Oğuz kağan ona "Alp" adını koymuştu. Annesi Neva hatun henüz sebebi bilinmeyen bir hastalığa yakalanmış ve o 14 yaşındayken hayata gözlerini yummuştu. Babası Batu han oğuz diyarının cesur hakanlarından biriydi. Urum ve Hint saldırılarıyla harabeye dönen Akal'dan henüz 15 yaşındayken göçmek zorunda kalmıştı. Yenilmez bir çocuk olarak tanımlanıyordu. Gözlerinin önünde Hintliler tarafından babası Batu han öldürülmüştü. Kara kuşak takan bir Hint kralı ve yanında hizmetkârı olan bir Ork tarafından kırbaçlanmış ve zindana atılmıştı. Dede korkutun çabaları ve gizli gayretleri sonucu Alp zindandan kurtarılmış ve Ötüken'e kaçmıştı. Bu kaçışı bir korkaklık olarak yıllarca gururuna yedirememişti.

Gün doğarken, İnci kız heyecan dolu bir halde Komutan Alp'in kahvaltısını hazırlıyordu. Vali'nin kapıyı çalmasıyla uyanan Alp, derhal hazırlanıp yola çıkması gerektiğini söyledi. Vali ise bu duruma kesin karşı çıkıp;

__ Önce biraz daha dinlenmelisiniz. Dedi. Vali ile Komutan Alp Erzen ve Urum ırkı hakkında konuşmaya başladılar. Halkın yaşamı, kültürü ve Şeytanlar, Periler, Efsaneler hakkındaki görüşlerinden de ayrıca bahsedildi. Alp Efsaneler ve Periler hakkında ki konuşma faslında oldukça heyecanlı ve enerji dolu hissetti kendini. Konuşmaya kapının çalmasıyla ara verildi. Kapı bir asker tarafından açıldı. Ardından içeriğe kırmızı, pembe ve mor renklerle süslenmiş, beyaz peçeli bir kız girdi. Elinde tepsi ile içeri giren kız, elindeki tepsiyi hafifçe valinin önüne bıraktı. Hafifçe doğrulduğunda Komutana bakmadan edemedi. Gözlerini alamıyordu. Komutan Alp de kıza bakmaktan kendisini alamıyordu. O kadar güzel gözleri vardı ki, komutan dalmış ve kendini kaybetmişti. Yüzünün peçeli olması nedeniyle onu tanıyamamıştı. Valinin uyarısı üzerine peçeli kız hızlıca oradan uzaklaştı. Alp, kahvaltı sonrası Mabedi ziyaret etmek istediğini açıkladı. Vali ise bizzat kendisinin eşlik edeceğini dile getirdikten sonra kahvaltılarına devam ettiler.

Alp Komutanın kahvaltısını verdikten sonra mutfağa gelen peçeli kız, bir süre durduktan sonra mutfağın bahçesine koştu. Komutan Alp'in odası mutfağın karşısıydı. Kendi kaldığı yer ise Mutfağın

sağ üst katında yer alan küçük odacıktı. Tekrar mutfağa geri döndü. Onu en yakın arkadaşı olan Julia karşıladı. Ne olup bittiğini öğrenmek isteyen Julia'nın ısrarı üzerine peçesini açıp, derin bir nefes aldı. Alp'e kahvaltı götüren bu peçeli kız İnci kızdan başkası değildi. İnci kız onu tanımıştı. Ama Alp hala bunun farkında değildi. Ayrıca onu kurtaranın bir Törük komutanı olmasına da hayret etti. Bir süre sonra ona âşık olduğunu anlamıştı. Arkadaşı Julia ise derin bir nefes çektikten sonra, İnci'nin ellerinden tutup, yüzüne baktı.

__ Sanırım evet. Sen ona âşıksın. Onu seviyorsun. Dedi. İnci kız bu söze hiç bir karşılık vermeden işinin başına döndü.

Vali ve Komutan Alp mabette, Rahibi ziyaret ettiler. Rahiple uzun uzun konuşan Alp, Efsane ve Periler hakkında bilgi almak istedi. Rahibe yönelttiği soruların yanıtını tek tek alıyordu. Öğlen yemeğini yemeden, Alp yola koyuldu. Gün kararıp, Ay etrafa hâkim olduğunda surlarda bir hareketlilik sezildi. Nöbetçilerin uyarısıyla surlara akın eden halk gördüklerine inanamadı. Birkaç at ve birkaç asker ağır adımlarla Erzen'e doğru geliyordu. Atların üzerinde yaralı askerler bulunuyordu. Gelenler, Komutasını Alp'in yaptığı Törük askerlerinden başkası değildi.

Kapılar açıldı ardına kadar.

Üç beş asker kalmıştı koca bir ordudan.

Yıllara ve illere boyun eğdiren Törük ordusu,

Artık yok olmuş, harap olmuştu.

Azgın şeytanlar ve cinler onlara pusu kurmuştu.

Orklar bunu fırsat bilip, saldırmıştı.

Alp kanlar içinde,

Beyaz atı kızıla boyanmış halde,

Nerde bir kurtarıcı varsa,

Şeytanlar ve cinler hep orada.

Ormanda Cinlerin ve Şeytanların saldırısına uğradıklarını söylüyordu askerler. Komutan Alp'in ise konuşmaya takati yoktu. Bu durumdan istifade eden Orklar ise saldırmış, tüm Törük askerlerini katletmişti. Rahip Mempis duruma el konulması gerektiğini anlamıştı. Ama bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydı. Çünkü yüz yıllar önce ne Cinler, ne Şeytanlar kadı. Ama acaba bu zamana kadar saklanmayı başaran olmuş muydu? Alp odasına çekildi, Hekim ve hekimeler yardımına koştu.

Tedirgin ve ağlayan gözlerle Alp'i arıyordu İnci kız. Ertesi gün Alp'in durumunun iyi olduğu ama bir süre yatakta tedavi görmesi gerektiği tüm ahaliye bildirildi. Bir yandan Alp'in ve askerlerinin durumu düşünülürken, Rahip Mempis ve Vali tarafından ne tür bir tehlikeyle karşı karşıya oldukları araştırılıyordu. Sabahın erken saatlerinde Burç nöbetçilerinin uyarıları üzerine tekrar Erzen hareketlendi. Ufukta beliren bir şeyler vardı. İki attı gönderilip, durum analizi yapılacaktı. Bir süre sonra geri gelen atlıların söyledikleriyle herkes tedirgin olmuştu. Vali halka söylenmesini istemedi. Bir birlik gönderip ufukta kilere yardım etmesini söyledi. Birkaç saat sonra kapılar açıldı. İçeriğe gelenler civar diyarlardan olan Potnos ve Varna ahalileriydi. Hepsi perişan bir halde ve oldukça güç durumdaydı. Bu olanlar tüm ahali tarafından izlenirken, Alp de odasında dinlenmekteydi. İnci kız ise

kahvaltısını hazırlıyor ve bir yandan da onunla artık konuşmak istiyordu. Ağır adımlarla kahvaltıyı Komutan Alp'in odasına götürmeye başladı. Kapıyı açmasını askerden istedi. Asker tam kapıyı açacakken, bir ses;

__ Dur! Diye hitap etti. Bunu söyleyen bir Törük Komutanıydı. Tepsiyi o aldı.

__ Artık siz sadece yemeği hazırlayıp bize getireceksiniz. Komutanla irtibata biz geçeceğiz. Dedi. Bu sözler üzerine dehşete düşen İnci kız üzgün ve ağlamaklı ses tonuyla;

__ Elbette! Diye yanıt verdi. Koşarak mutfağa giden İnci kız, kendini tutamadı ve ağlamaya başladı. Durumu gören arkadaşı ve Mutfak şefi, ne olduğunu sorduklarında ise, sadece "Hiç" diyebildi. Ama Arkadaşı yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğu biliyordu. Birkaç saat sonra İnci'ye dışarıda olanları anlattı. Ama o hiç biriyle ilgilenmiyordu. Çünkü onun aklı başka yerde idi. Gün boyunca Alp Komutanın yemeklerini İnci'nin arkadaşı Julia hazırlayıp, götürdü. Törük komutanın bu önlemi alma sebebi çok geçmeden anlaşıldı. Çünkü Komutan Alp, yolda rahatsızlanmış ve orduda görevli hekimler yemekten olabileceğini söylemişti. Bu yüzden komutan yemekleri denetliyor ve kontrol ediyordu. Ertesi gün Aşçı başı İnci'yi yanına çağırttı. Durumun farkında olduğunu ve işine dönmesi gerektiğini söyledi. Vali sarayında olanlar bununla kısıtlı değildi. Alp komutana âşık, hayranlık duyan onlarca kadın ve kız bulunuyordu. Kahramanlığı ve heybetine kapılmayan kız neredeyse yoktu. Maskeli süvari diyordu bazıları ona. Bazıları için ise o bir kurtarıcıydı. Alp'in hekimelerinden Jenny Hanım da ona âşık olanlardandı. Ama o günlerde tüm kızların aklında Efsanelerle evlenmek yatıyordu. Tabi erkeklerin ise Perilerle evlenmek istemeleri de kaçınılmazdı. Çocuklara masal olarak anlatılan Efsane ve Periler gerçekte hiç görünmemişti. Çünkü var oldukları bilinseydi, anında yok edilirlerdi. Tüm insanlığın yüz yıllar önce aldığı karar buydu ve bu zaman diliminde birkaç kez Cadı, Peri, Cin ve Efsane keşfedilmiş ve yakalanmıştı.

Etrafta söylentiler dolaşıyordu. Cinler varsa Perilerde olmalı. Şeytan varsa Ejderha, Cadı ya da Efsaneler de olmalıydı. Rahip Mempis durumdan rahatsızdı. Çünkü bu Orklar'dan hatta diğer insan ırklarından daha büyük bir tehlikeydi. Artık Şeytanların ve Cinlerin varlığı kesinleşmişti. Ama Cinlerin hayatta kalabilmesi için Perilere, onların kanına ihtiyacı vardı. Şeytanların ise Efsanelere ve Ejderhalara ihtiyacı vardı. Bu durumda Peri ve Efsanelerin tekrar dünyaya geldikleri düşünülüyordu. Bunlar olup biterken, Alp Komutan ile Hekime Jenny Hanım arasında bir aşk başlamıştı. Alp komutan onunla evlenmek, hayatını birleştirmek istiyordu. Ama yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Gün geçtikçe bir türlü iyileşmiyordu. Aynı zamanda Alp Komutanın hizmetkârı olarak görev yapan Asu Hanımda bulunuyordu. Alp Komutanın emri üzerine, Jenny Hanımdan sonra peçesini açan ikinci kadındı. Alp komutan henüz çok genç, 26 yaşında olmasına rağmen, bedeni oldukça yaşlıymış gibi yorgun ve halsizdi. Sarayda Alp komutan üzerine oynanmaya başlayan bir entrika yaşamı boy göstermekteydi. Vali'nin karısı Jora Hanım da Alp Komutana ilgi duyanlar arasındaydı. Aşkı için yapamayacağı hiçbir şey yok Jora Hanım için. Jenny ve Asu Hanımın Alp komutana olan ilgisinden haberdardı ve bu onu oldukça rahatsız ediyordu.

Erzen diyarında fırtına öncesi sessizlik hâkimdi. Hayat gayet normal ve sakin devam ediyordu. Alp komutanın hastalığı nedeniyle Törük askerleri de yola çıkamıyordu. Şeytan ve Cinlerin pusuya düşürüp, Orklar'ın saldırdığı geceden sonra hayatta kalan sadece 26 Törük askeri bulunuyordu. Erzen'de ki hayata artık uyum sağlamaya başlayan Törükler de hayatlarından memnunlardı. Öğleden sonra Erzen mabedinde Rahibe Klopatra ile muhabbet ediyordu. Her gün tekrarladığı bu muhabbet anında farklı sorularına yanıt arıyordu.

İnci, Jenny ve Asu Hanımların aşkını kıskanıyor ama elinden bir şey gelmeyişine de öfkeleniyordu. Civar illerden, yöre ve diyarlardan Cinlerin ve Şeytanların istilasından kaçıp gelenler, artık daha sık

gelmeye başladı. Bu gelenler arasında günün birinde İnci'nin anne ve babası da vardı. İnci onları görünce o kadar sevinmişti ki, bir an yaşadıklarını ve şu an çektiklerini unutuverdi. Annesi Ruksana ve babası İlyasa ile beraber onlara ayrılan konaklama yerine geçtiler. Nüfusun artışı, gıda ve erzak temininin olmayışı nedeniyle bir süre sonra açlık boy göstermeye başladı. İnci annesine Alp ile ilgili olan her şeyi anlatıp, bir çözüm istedi. Annesi bir süre düşündükten sonra;

__ Ama kızım sen onu sevemezsin. Çünkü biliyorsun bizler insanlarla evlenemeyiz diye yanıt verdi. Bu durum üzerine üzülen İnci sebebini sorduğunda ise babası İlyasa Bey hemen müdahale edip;

__ Çünkü sen bir perisin. O ise insan. Hem de bu diyarlardan olmayan birisi. Hem sen değil miydin, daima Efsanelerle evleneceğim diyen. Diye karşılık verdi. Annesi Ruksana Hanım;

__ Bir peri bir insana âşık olursa ve o insanla birlikte olursa, tüm irade gücünü kaybedip, birlikte olduğu insanın kölesi olur. Yüzyıllar önce avcı insanlar, Perileri yakalayıp zorla onlara sahip oluyordu. Bu şekilde onları köle edip, istedikleri gibi çalıştırıyordu. İnsanlar bizim düşmanımız, bunu iyi biliyorsun. Diye araya girdi. İnci bu durum üzerine mabede koşup, rahibe Klopatra'yı buldu. Ona;

__ Bir peri bir insanla evlenirse ne olur? Diye sordu. Rahibe Klopatra ise hiç tereddüt etmeden sualine yanıt verdi.

__ Bir insan asla Peri ile evlenemez. Çünkü Periler, çok güzel ve etkilidirler. İnsanları baştan çıkarıp, aldatırlar. Onlara sahte görüntüler ve zevkler sunarlar. Sonra ise onların ölümüne ve yok oluşuna sebep olurlar. İnci Rahibe Klopatra'nın sözünü kesip;

__ Peki ya bir Peri insanlar dışında sadece Perilerle mi evlenebilir? Rahibe Klopatra, bir süre İnci'nin yüzüne baktıktan sonra;

__ Aslında tarihte Perilerle sadece Efsanelerin birlikte olabildiği görülmüştür. Sebebi ise Efsanelerin Perilere nazara daha güçlü olmaları ve koruyucu olmalarıdır. Bu yüzden Periler insanlar gibi Efsaneleri kolayca büyüleyemez ve onlara âşık olurlar. Diye karşılık verdi. Bunun üzerine ağır adımlarla mabetten çıkmaya başladı İnci. Arkasından Rahibe Klopatra'nın sözleriyle bir süre yerinde sabit kaldıktan sonra tekrar oradan uzaklaştı.

__ Efsaneler asla köle edinmezler. Bu sözler üzerine odacığına dönen İnci bir çare düşünmeye başladı. Evlenmeliydi ama bir Peri ya da Efsane olmalıydı bu kişi. Ama kendisi ve anne babasından başka peri kalmamıştı hayatta. Çünkü sürgünde iken tüm Perileri Cinler yok etmişti. Ama o yine de Alp Komutanı seviyordu. Ona âşıktı. Üzülüyordu, kalbi buruktu. Çünkü Alp komutan henüz onu hiç görmemişti ve Onlarca kız onun peşindeydi. Bunlardan birçoğu da İnciden daha etkili ve ileri konumlardaydı.

Alp Komutan Jenny, Asu ve Jora Hanımlarla yakından ilgileniyordu. Çünkü evlenmesi gerektiğinin o da farkındaydı. Ardında koşan diğer kızlar da iyi biliyordu ki, bir komutan ancak bir soyluya birlikte olabilir. Lakin İnci hiç öğle düşünmüyordu. Alp Komutanı seviyordu ve kalbinin sesine karşı koyamıyordu. İnci'nin arkadaşı Julia, İnci'nin durumunu vahim görünce, dayanamadı. İnci'nin karşısına oturdu ve ona öğütler vermeye başladı. Ama inci hiçbir öğüdü umursamıyordu. Sadece Alp'i düşünüyordu. Bunun üzerine Julia, İnci'nin omzundan tuttu, onu bir kez silkeleyip;

__ Yeter. Şayet bu kadar çok seviyorsun onu, neden kendini yıpratıyorsun? Ona aşkını bildir. Ayrıca tek değilsin rakiplerin de çok güçlü. Diye bağırdı. İnci bu sözler karşısında sadece susmayı tercih etti. Julia;

__ Evet, yarın Alp Komutanın yemeğini sen götüreceksin. Çok kısa bir not yaz. Gerekirse tek kelime olsun. Onu yemekten sonra tepside bulacağı bir yere koy. Ama askerler ve hekimler görmeyeceği şekilde sakla. Sonra yemeği götür. İnci aniden Julia'nın gözlerinin içine baktı. Hafifçe gülümseyip;

__ Tamam. Anlaştık. Dedi ve hemen annesinin yanına koştu.

Dış dünyadan acı haberler gelmeye devam ediyordu. Vali ise karısının Alp'e olan ilgisini fark etmişti. Bu durum onu oldukça rahatsız ediyordu. Ayrıca Vali'nin kızının ise başka bir Törük komutanına olan aşkını duyması da bardağın taşan son damlası olmuştu. Kızını cezalandırdı. Törük komutanı Alp'e şikâyet edip, bir an önce iyileşmesi gerektiğini söyledi. Bu durum Alp'in hiç hoşuna gitmemişti. Komutanı yanına çağırtıp sert bir şekilde uyardı.

Şeytanlar ve Cinler birleşmiş Orklar'la beraber Titanların hapsedildiği yeri bulmaya çalışıyorlardı. Titanların başlarına geçmesini ve onların emirleri doğrultusunda hareket etmeyi istiyordu. Dünyayı kendi himayelerine almak ve saklı Peri şehrini bulmak istiyorlardı. Çünkü hayatta kalmaları Perileri bulmalarıyla mümkündü. Kraliçe perinin bulunması tüm cin ve şeytanların ebedi hâkimiyeti anlamına geliyordu. Orklar ise insanların himayesinde olan köle Orklar'ı bir araya toplayıp, tekrar özgürlüklerini kazanmak istiyordu. Hint diyarında ki Brahmanlar, Urum diyarında ki Büyücüler, Törük ilinde ki Şamanlar bu durumu sürekli kendi içlerinde değerlendiriyordu. Zira Orklar'ın Cin ve Şeytanlarla iş birliği yapması insanlığın sonu demekti. Orklar, Cin ve Şeytanlarla büyürken, yakmadık ve yıkmadık il de bırakmıyordu. Onlar bu faaliyet içindeyken, dünyada hala onları dikkate almayıp, kendi aralarında savaşan insan toplulukları vardı. Bunlardan bazıları ise Şangaylarla Törükler ve Nilgenler'le Medlerdi.

Sabah olduğunda büyük heyecanla ve titizlikle hazırlanan Alp Komutanın kahvaltısı da inci kız tarafından götürülüyordu. Her zaman ki gibi kapıda komutanın alması ve kontrolünden sonra tepsi içeri veriliyordu. Alp komutan genellikle kahvaltılarını yalnız yapıyordu. Bu kez birçok şeyin az ve kısıtlı olması dikkatini çekti. Kahvaltıyı içeri getiren komutana baktığında, komutan durumu anlayıp;

__ Efendim, Erzen artık çok fakir, civar yörelerden sığınan insanlar nüfusu etkiliyor. İhtiyaçlar arttı. Ama erzak temini mümkün değil artık. Diye durumu izah etti. Komutanın dışarı çıkmasıyla kahvaltısına başlayan Alp Komutan, biran önce iyileşip, ava çıkması gerektiğini düşündü. Ama bir şeyler hep ters gidiyordu sağlığında. Kahvaltısını bitirip, mendili eline aldığında içinde bir şey yazılı olduğunu gördü. Mendilde; "Seni görmek istiyorum" diye yazılıydı. Bunun üzerine şaşıran Alp komutan, dışarıda ki görevli askeri çağırdı ve bir kalem istedi. Mendile yanıt olarak bir şey yazıp kapattı. Tepsiye bırakıp, görevliye tepsiyi getirene vermesini emretti.

Vali, kızının akıllanmasını umut edip, serbest bıraktı. Eşinin ise hal ve davranışlarına çözümler aramaya başladı. Bu arada Vali'nin karısı Jora Hanım ise, Hekime Jenny Hanımın Alp'e olan ilgisinden rahatsızdı. Bir çare düşündü ve Alp'e bir ziyaret gerçekleştirdi. Bu ziyarette Alp'i ne kadar çok sevdiğini ve diğerleri ile iletişiminin kendisini oldukça fazla rahatsız ettiğini dile getirdi. Alp Komutan ise bu durum karşısında; "Artık birisinin onu gerçekten, insan olarak sevdiğini ve hatta kıskandığını" düşündü. Ama bir sorun vardı. O Vali'nin karısıydı. Yediği, içtiği ve yardım gördüğü birisine ihanet edemezdi. Bu onun fıtratında yoktu. Bayan Jora'yı reddetti ve ona;

__ Üzgünüm, fakat mevcut haliniz, eşinize ihanettir. Kusura bakmayın ama ben sizin gibi olup, ihanete ne ortak olurum, ne de ihanet içinde bulunabilirim. Lütfen gidip, eşinize layık olunuz. Dedi ve balkona doğru yöneldi. Jora Hanım bu sözler karşısında öfkeyle dolmuştu. Sinir ve asi bir hale bürünen Jora Hanım, hiddetli bir ses tonuyla;

__ Pekâlâ! Neden hala iyileşmediğinizi biliyor musunuz? Diye Alp Komutana sual yöneltti. Hiç konuşmadan ani bir bakış yapan Alp komutanın o hiddetli halini görünce Jora Hanım ürktü. Hafif adımlarla geriye gidip, kapıyı açtı. Çıkmadan önce ise;

__ Hekiminize yemeklerden ötürü dikkat ediniz, Komutan Alp. Dedi ve hızlıca uzaklaştı. Bu sözlerle irkilen Alp Komutan, bir süre hareketsiz kaldıktan sonra balkona çıktı. Kendi kendine;

__ Neden hiçbir zaman aşkı ve sevgiyi bulamıyorum. Neden hep şu insanlardan ihanet görüyorum. Diye söyleniyordu. Bir an karşıda kendisine bakan peçeli bir kız gördü. O ilk geldiğinde kahvaltı getiren ve uzun bir süre ona bakan kızdı. O an aklına geldiğinin de gözlerinden etkilenişini de hatırlamadan edemedi. Gözleri aslında birine benziyordu.

__ Evet, O gözler. Nehir kenarında karşılaştığım güzelin gözleri. Ama Hayır, olamaz. Çünkü onun beni tanıması gerekliydi. Şayet o olsaydı, benimle konuşurdu. Ama bu o olamaz. Sanırım bu da diğer kızlar gibi. Neyse… Diye söylendikten sonra peçeli kız içerden seslenmeleri üzerine içeriğe girdi. Öğlen yemeği için kapısı çalındı. Gelen yemekte ilk mendili açtı. Çünkü yemek yemeyecekti. Yemekte bir sıkıntı vardı. Mendilde yazdığı "O halde gel gör!" cevabına, "Zatıâlinizi görmek kolay mı sanıyorsunuz." Diye yazıyordu. Bunun üzerine hafif bir tebessüm ve gülümseme belirdi Alp Komutanın yüzünde. Uzun zamandır hiç gülmemişti. Hemen mendili açıp, içerisine; "İnsan isterse yapamayacağı şey yok." Diye yazıp, mendili kapattı. Sonra Balkona çıkıp, semaya gözlerini dikti. Bir kartal uçuyordu semalarda. Bir süre ona baktıktan sonra bahçede gezinen bir sıska köpeği fark etti. Açlıktan ölmek üzereydi. Tüm yemeği bir sepete boşaltıp, balkondan iple aşağı sarkıttı. Köpek yemeğin tümünü yedikten sonra, sepeti tekrar yukarı çekti. Ardından görevli askere tepsiyi teslim etti.

Varna yakınlarında bir ovada Orklar ve Urum ordusu karşı karşıya gelmişti. Her han Erzen'e de gelebilecekleri haberleri gelince, Vali savunma pozisyonuna geçirdi askerleri. Savaş o kadar kanlı ve vahşice idi ki, bir tek Urum ırkına mensup insan sağ bırakılmamıştı. Orklar'la temasa bile geçememişlerdi. Oldukları yerde Şeytan ve Cinlerin hışmına uğramış, Ork mızrak ve oklarıyla oldukları yerde yığılmışlardı. Sonrasında üstlerinden geçen Orklar canlı, cansız tüm Uruk ordusunu ateşe vermişti. Durum hakkında bilgi edinmek için bile kimse bölgeye gidememişti.

Şangaylarla Törükler arasında ki savaşta yolunda gitmeyen bir şeyler oluyordu. Şangayların yasak bölge olarak nitelendirdikleri Urumçi yöresinde karşı karşıya gelen Törünlerle Şangaylar kanlı bir harbe tutuşmuştu. Toz dumana karışmış, etraf kan görünle dönmüştü. Törükler Şangaylara aman vermiyordu. Şangay seddinin ardına sığınan Şangaylar, kurtulduklarını sanıyordu. Seddin diğer tarafından ise taarruz hazırlıkları yapan Törükler, yeni bir harp için ganimetleri değerlendiriyordu.

Akşam yemeği için hazırlıklar yapılırken, Hekime Jenny Hanım Alp Komutanın yanına geldi. Alp'i çok özlediğini söyleyip, ona sarıldı. Alp'in tepki vermeyişi üzerine, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anladı. Ne oldu dercesine Alp Komutana baktı. Alp komutan;

__ Sen hekimsin. Söyle bana neden hala iyileşemiyorum? Diye sordu. Bunun üzerine, Jenny Hanım kendinden emin bir şekilde;

__ Çünkü iyi beslenemiyorsunuz. Ayrıca elimizde verimli ilaçlarda yok. Bu yüzden çok ağır ilerliyor iyileşmeniz. Diye yanıt verdi. Alp Komutan;

__ Ya yemekler? Diye sordu. Jenny Hanım, elleriyle ne var dercesine işaret etti. Tedirgin ve ürpermiş bir hali vardı. Ardından dışarıda, yemekleri kontrol eden komutanı çağırdı. Yemekleri doğru dürüst kontrol edip etmediğini sordu. Görevli komutanı iyi tanıyordu. Çünkü o onun sağ birlik

komutanıydı. Hiçbir zaman ihanet etmemiş ve birçok kez güvenini kazanmıştı. Asla Alp Komutana karşı da yalan söylememişti. Bu sual üzerine görevli komutan;

Efendim. Ben gördüğünüz üzere sizden daha dinç ve enerjik bir haldeyim. Size sunulan tüm yemekleri, ilk olarak ben tadıyor, size sunulan yemeklerden bende yiyorum. Bana henüz bir şey olmadı. Sizin rahatsızlığınızın sebebini ise henüz anlamış değilim. Diye yanıt verdi. Bu sözler karşısında şaşkına dönen Alp, ne yapacağını bilmiyordu. Büyük entrikalar dönüyordu. Bu entrikalar içinde yok olmaktan korkuyordu. Bu olanlar sürerken, aniden kapı çalındı. Akşam yemeği getirilmişti. Görevli Komutan yemek tepsisini içeriğe getirdiğinde, yüzünde hüzün dolu bir bakış vardı. Gözleri ağlamaklıydı. Ne olduğunu ise tepsiyi gördüğünde ancak anlayabilmişti Komutan Alp.

İnci, “Aşığım” diye adlandırdığı aşkını düşünüyor, mendile yazdıklarını dört gözle bekliyordu. Arkadaşı Julia ise bu duruma çok üzülüyor, bir çareler düşünüyordu. Baş aşçı ise durumun ne kadar vahim olduğunun farkındaydı. Bu arada Vali’nin emri ile getirilen kural hala devam ediyordu. Tüm saraydaki görevli kadınlar peçe takmak zorundaydı. Vali’nin karısı odasına çekilmiş, öfke ve nefret dolu bakışlarını balondan, Alp komutanın bulunduğu odaya dikmişti. İntikam ateşi tüm bedenini sarmıştı. Reddedilmek onun çok ağırına gitmişti.

Alp komutan tepsiyi gördüğünde duraksadı bir an. Sonra Jenny Hanıma kapıyı gösterip, çıkmasını istedi. Jenny Hanımın tek bir kelime bile etmesine izin vermeden, çıkmasını emretti. Tepside kuru bir ekmek ve bir bardak su vardı. Mendili eline aldığında ise hafif bir ıslaklık sezdi. Bardak ıslak değildi. Mendile de su dökülmüş olamazdı. Mendilin neden ıslak olduğunu, içine bakıp, yazanları okuduğunda anladı. Mendilde “Gözlerim seni görmeden kör olursa, sesini duymak için gayretim devam edecektir.” Diye yazıyordu. Mendil ıslanmıştı. Evet, mendil, İnci kızın gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Her gece, her an, her fırsatta onu düşünüyor, düşündükçe de ağlıyordu İnci kız. Sadece bir bardak su içip, tepsiyi geri gönderdi Komutan Alp.

Erzen diyarında hala fırtına öncesi sessizlik hâkimdi. Açlık tüm insanları ve hayvanları etkilemişti. Hastalık ve acı tüm diyarı etkisi altına almıştı. Gece semayı örttüğünde, Ahali yataklarına çekildiğinde, alp komutan’ın odasına özel hizmetkârı olarak vali tarafından atanan Asu Hanım hafif adımlarla ilerliyordu. Alp Komutan ona karşı derin duygular besliyordu. Çünkü diğerlerinden farklıydı. Sessiz ve oldukça kibardı. Hiçbir şeyine karışmıyor ve sürekli Alp komutanla ilgileniyordu. Komutan Alp’in oda kapısında sürekli değişen nöbetçi askerler, onun kendi askerleri olan Törük askerleriydi. Tümü aç ve yorgundu. Atlarını, silahlarını yiyecek karşılığında daha zenginlere satmak zorunda kalmışlardı. Sadece silah ve mühimmatı olan Alp Komutandı.

Erzen Valisi de eşi Jora ile birlikte odasına çekilmişti. Vali de yorgun ve üzgün görünüyordu. Ama onun asil üzgünlüğü, ihanete uğradığını düşünmesiydi. Alp Komutanın eşi Jora ile birlikte olduğunu düşünüyordu. Jora hanım yatağına girip, Valiye sarıldı. Vali ne olduğunu anlamamıştı. Yanlış mı anlıyordu yoksa. Jora başını Vali’nin göğsüne yaslayıp;

__ Valim, Günlerinizin çok zor ve sıkıntılı geçtiğini biliyorum. Hakkımda ki düşüncelerinizin de farkındayım. Fakat size daima sadik kaldım. Sizi de çok seviyorum. Dedi ve ardından Vali’nin dudaklarına dudaklarını yaklaştırdı. Yorgunluğu ve acı günleri bir an unutmak isteyen Vali, bu anı bir mükâfat olarak gördü. Jora Hanımın dudaklarından öpüp, ona sarıldı. Jora Hanım’ı sırt üstü yatırıp, dudaklarından öpmeye başladı. Hafifçe memelerine dokunup, okşamaya başladı. Elini çıplak olarak memelerine dokundurduğunda, duyduğu haz ve hoş duygular Vali’yi o an farklı dünyalara götürmüştü. Eşi Jora Hanımın boynunu öpüp, memelerini emerken, kendinden geçmişti. Her şeyi bir an unutmuş gibi sevişiyordu. Jora Hanımın içine girdiğinde duyduğu haz, onun tüm yorgunluğunu almıştı.

İnci tüm geceyi, sevdiği adamı düşünerek geçiriyordu. Sevdiğinden aldığı mendilde yazanları düşünüyordu. Mendilde “Beni bu kadar düşünen ve gözyaşı döken güzeli ben daha çok görmeyi arzuluyorum.” Diye yazıyordu. Aklında hep onu görmek geçiyordu. Ama diğer yandan da onunla birlikte olursa köle olacaktı. Düşündü, bir Peri neler yapabilir. O odaya gidebilir miyim? Rüyalarına girebileceğini hatırladı. Bu gece onun rüyasına girecekti.

Alp Komutan Asu Hanımın kapıyı çalmasıyla, kapıya gözlerini dikti. Kapı açılıp, içeriye giren peçeliyi görünce kendinden geçti. Beyaz elbiseler için, siyah saçlı bir kadın içeriye giriyordu. Alp komutan ayağı kalkıp, onu karşıladı. Asu Hanımın selam vermesi üzerine, gelenin Asu Hanım olduğunu anladı. Sevinmişti. Çünkü dertleşecek birisine ihtiyacı vardı. Ama yıllardır bunu hiç yapamıyordu. Ayağı kalkıp, balkonun önünde duran Alp komutana doğru yöneldi Asu Hanım. Göz göze bakıyorlardı. Sadece ay ışığında parlayan gözlerine odaklanmıştı Alp komutan. İnci derin bir nefes alıp, yatağından kalktı. Hafif adımlarla balkona doğru yürümeye başladı. Dışarı gözlerini diktiğinde, Alp komutanı balkon kapısında dururken gördü. Kendinden geçmişti İnci kız. Onun gölgesini görmesine rağmen, mutlu olmuştu. Hemen balkona çıkıp, ona işaret göndermek istedi. Henüz ilk adımını atmıştı ki, gördükleri ile dona kaldı. Alp komutanın tam karşısında birisi vardı. Alp komutan yaldız değildi. Peçeli birisinin olduğunu görünce, kendisini o kızın olduğunu mu sanıyor Alp komutan diye düşünmeye başladı. Diğer bir yandan da hüzün ve acı kapladı yüreğini tekrar.

Asu Hanım peçesini açtı, Alp komutanın ellerinden tutup, yatağa doğru götürdü. Bu duruma fazla dayanamayan İnci kız oracıkta düşüp, bayıldı. Hekime Jenny Hanım da Alp komutanla birlikte olmak için planlar kurmaya başlamıştı. İlk olarak kendine rakip gördüğü Asu Hanımı yok etmek istiyordu. Asu Hanımın odasına gittiğinde onu odasında bulamadı. Bu durum üzerine içine şüphe doğmuştu. Tüm hızıyla Alp komutanın odasına koştu. Komutan yasak oluğunu söylese de, dinletemedi. Aniden kapıyı açıp, içeri daldı. Karşısında gördüğü Asu Hanım, Aniden ayağı kalkıp;

__ Bu ne terbiyesizliktir. Diye çıkıştı. Alp komutan onun bu halini hiç görmemişti. Hekime Jenny Hanım ise tahmin ettiğinden farklı bir görüntüyle karşılaştığından dolayı yaptığından çok utandı. Çünkü Alp komutan, masa üzerinde oturuyor, Asu Hanım ise Alp komutanın elbiselerini yıkıyordu. Alp komutan bir süre sonra dışarı çıkıp gezmek istediğini bildirince, hemen Asu Hanımın karşı çıkmasına şaşırdı. Jenny Hanım ise eşlik edebileceğini ifade etti. Alp komutan hiçbir şey söylemeden dışarı çıktı. Jenny Hanımla bir süre gezindikten sonra kendisinde bir enerji ve rahatlama hissettiğini dile getirdi. Anlamadığı bir şeyler vardı. Odada hasta hissediyordu kendini. Jenny Hanımla beraber, sarayın arka bahçesine geldiler. Jenny Hanım hafif hareketlerle, Alp komutana yaklaştı. Asu Hanım ise öfkeyle dışarı çıkıp, odasına çekildi.

İnci’nin arkadaşı Julia’yı da uyku tutmamıştı. İnci ile biraz dertleşmek için İnci’nin odasına çıktı. Oda kapalı değildi. Kapıyı açıp içeri girdi. Ama inciyi yatakta göremeyince telaşlandı. Yatağa yaklaştığında, balkon kapısında yerde yatan İnci’yi görünce aklından oldu. Hemen yardım çağırdı. Hekimler İnci’yi yatağa yatırıp, uyandırdı. Sadece bir bayılma olmuştu. İnci uyandığında, rüyasına girmek istediği erkeğini o halde görünce artık onu unutmak için karar aldı.

Alp komutan ise hala neler olduğundan habersizdi. Sabah olduğunda kahvaltı gelmeyince, artık gelmeyeceğini anlamıştı. Hazırlandı ve silahlarını kuşandı. Hala çok iyi durumda sayılmazdı. Ama çıkmalıydı. Vali onun halini balkonunda görünce, askerleri onun ne yapmak istediğini öğrenmeleri için gönderdi. Alp komutan gelen Vali’nin askerlerine bakıp;

__ Yolculuk. Diye karşılık verdi. Vali anlamıştı. Alp gidecekti artık. Ahaliye duyuruldu. Alp komutan gidiyor artık. Ahali bu sözlere hiç tepki bile vermedi. Çünkü artık öğle bir hal almıştı ki, Alp komutan unutulmuştu, açlık ve dış tehditler karşısında umursayanda kalmamıştı. Alp komutan

askerlerine hazırlanmalarını ve avluda hazır olmalarını emretti. Ayrılmadan bir süre odasında bekledi. Jenny ve Asu Hanım gelebilirlerdi. Jora hanımın da gelebileceğini düşündü. Ama kimse gelmiyordu. Dışarı çıkıp, Jenny Hanımın odasına gitmek istedi. Ama bunun doğru bir davranış olmayacağını düşünüp, Askerlerinden birini gönderdi. Asker olumsuz bir yanıtla dönmüştü. Jenny Hanım; Alp isimli birini tanımadığını söylemişti. Bunu dün geceye bağlıyordu. Çünkü ona evlenme teklifi etmişti. Ama Jenny Hanım;

__ Sen kendini bir Efsane mi sanıyorsun. Ölmüş birinden farkın yok. Seninle eğlenmekten başka bir şey yapamam. Evlenmek ise anlamsız. Diye karşılık vermişti. Kendini toparlayıp, Asu Hanımın odasına gitti. Odanın kapısını bir hizmetkâr açtı. Asu Hanımla görüşmek istediğini belirtti. Ama hizmetkârın cevabı ile yıkılmışa döndü.

__ Asu Hanım, asil ve saygın bir hanım efendidir. Ölülerle görüşemez.

Bunun üzerine derin bir hüzün kapladı bedenini. Ardından hızlı adımlarla avluya çıktı. Kendini görmesini bekleyen Jora Hanım, Alp'in kendisini ziyaret etmemesine sinirlendi. Öfkelendi ve intikam ateşiyle yanmaya başladı. Bu zamana kadar aşkına mani olduğunu düşündüğü Jenny Hanımdan ve Alp komutandan artık intikam almalıydı. Hizmetkârını yanına çağırtıp, Kocasına bir not gönderdi. Avlunun diğer ucunda Alp'i uğurlamayı bekleyen Vali'ye not götürülüyordu. İnci kız, Alp'in gidişini duyunca kendinden geçti. Onu unutmak istemesine rağmen yine de koştu son bir kez daha görmek için. Alp komutan avluya çıktığında askerlerinden dördünün eksik olduğunu gördü. 26 kişiden dördü yoktu ve hiç birinin asker elbisesi ve silahı bulunmuyordu. Yardımcı komutanına bakıp, durumu izah etmesini bekledi. Komutan hafif adımlarla Alp komutana yaklaşıp;

__ Efendim, onları kaybettik. Diyince, hemen sert bir karşılıkla cevap verdi Alp komutan;

__ Nasıl? Bir süre bekleyen Komutan;

__ Açlık efendim. Diye yanıt verdi. Alp komutanın gözleri doldu ve yaşlar akmaya başladı.

__ Hepsimi? Diye sordu. Üçünü diye yanıt alınca, biran duraksadı.

__ Ya biri? Diye sordu. Komutan, sessiz ve üzgün bir halde;

__ Vali'nin kızına âşık olmuştu. Vali kızını da onu da ölümle cezalandırdı. Diye yanıt verdi. Bu sözler karşısında gözleri açıldı. Bir an öfkeyle doldu. Vali artık onun gitmesine sevinmişti. Ağır adımlarla çıkışa doğru ilerliyordu Alp ve askerleri. Yürüyorlardı ve yürüyeceklerdi. Çünkü hiç atları yoktu. Öfkeliydi ama öfkesini belli etmek istemedi artık Alp. Vali notu açıp okuduğunda sinirden küplere bindi. Öfkelendi ve Alp'e;

__ Dur! Bu ihanetinin bedelini ödeyeceksin. Diye hiddetle bağırdı. Ne olduğunu anlayamayan Alp komutan, Valinin emriyle etrafını saran silahlı askerlerin arasında buldu kendini. İnci henüz avluya varmıştı ki, olanlara anlam veremedi. Vali ahaliye hitaben;

__ Kahraman olarak ilan edip, haftalarca ekmeğimizi yiyen bu haine iyi bakın. Bu ve Jenny, beni öldürme planları içine girmiştir. Bununla da yetinmeyip, Eşim Jora Hanıma tacizde bulunmuş, zorla sahip olmaya kalkmıştır. Bu sözler üzerine en çok şaşıran avluya henüz gelmiş olan İnci idi. Jenny ise avluya çıkmamış, olanlardan habersizdi. Valinin emri ile Jenny idama mahkûm edildi. Alp komutan ve askerleri ise teslim olmazlarsa avluda infaz edileceklerdi. Alp asla teslim olmamıştı hayatında. Ama şimdi ne gücü ne de askerlerinin savunacak bir hali vardı. İnci ondan utanıyordu. Hemen oracıkta yere yığılıp, ağlamaya başladı. İlk başta umursamayan ahali, bu karar ve olanlar

karşısında avluda toplanmış onları izliyordu. Buna nöbetçilerde dâhildi. Alp komutandan tüm silahlarını teslim etmesi istendi. O henüz silahlarını bırakmamıştı ki, surlarda patlayan dev gürültüyle yankılandı avlu. Orklar Erzen surlarına dayanmıştı. Durumu Vali surlardan görünce neye uğradığını şaşırdı. Sarayına doğru koşup, askerlere savunma emrini verdi. Diğer bir yandan ise Alp ve askerlerini dışarı atmalarını emretti. Alp komutan zorla dışarı çıkarılırken, köşede ki peçeli kızı fark etti. Onda bir şeyler hissediyordu. Ama çok geçti. Çünkü atılan bir havanla burçlar inci kızın üzerine yıkılmıştı. Müdahale edemeden dışarı atılmıştı Alp komutan. Herkeste bir korku ve endişe görülüyordu. Burçlardan düşen ateşli havanlar, altında kalanları öldürüyor, acı içinde kıvranarak askerlerin ölmesine sebep oluyordu. Herkes sığınağa doğru kaçmaktaydı.

Törükler günler sonra Hazırlıklarını tamamlayıp, seddin ötesine geçtiler. Şangayları yenip, bölgenin tek hâkimi olacaklardı. Ama geçtiklerinde karşılaştıkları manzara karşısında hayrete düştüler. Seddin diğer tarafında ki tüm Şangaylılar bilinmeyen bir sebeple yok edilmişti. Yakılmış ve eritilmişlerdi. Etrafta bilinmeyen bir şeyler beliriyordu. Etraf derin bir sessizliğe gömülmüştü. Bir Törük askerinin feryadıyla sessizlik dağıldı. Atlar yanıyor, Askerlere bir şey oluyordu. Deliriyorlardı. Törük komutanları tek tek yere yığılıyor ve vücutlarında ki bilinmeyen şeyleri çözmeye çalışıyorlardı. Sema karanlıktı. Göz gözü görmüyor. Feryat ve figan etrafı kaplıyordu. Şeytanlar ve Cinler bölgeye saldırmış, hâkimiyetlerine geçirmekteydi.

Orklar amansızca Erzen'e saldırıyordu. Alp komutan askerlerine emir verdi. Kanımızın son damlasına kadar savaşacağız. Sol da henüz saldırıya maruz kalmayan burçların dibine doğru çekildiler. Bir süre beklemeye koyuldular. Alp komutanın başkomutanının sorusuyla Alp'in düşünceleri dağıldı. Avluda söylenenlerin doğru olup, olmadığını soruyordu komutan. Alp komutan derin bir nefes çekti. Ardından sakin bir sesle;

__ Ben sana daima güvendim. Ama senin bana güvenmeni de asla beklemedim. Ne Vali'nin eşi, ne de diğerleri benim için bir şey anlam ifade edemedi. Çünkü onlar hep Efsane aradılar. Ben ki şayet Efsaneysem, ne Efsane olduğum için beni sevenleri severim, nede bu diyarda kan kusan Orklar'a aman veririm. Karşılığını verdi. Aniden ayağa kalkıp;

__ Ölüm gelecekse savaş meydanında gelsin. Askerlerimi bu diyar uğruna kaybettim ben. Ama bu kez savaşım bu diyar için değil, Kaybettiğim askerlerimin intikamı içindir. Öleceksek onurlu bir şekilde öleceğiz. Diye nutuk attı. Atıldı ön saflara, önüne gelen Ork'u yere serdi. Ölen Orklar'ın silahlarını askerleri alıp, savaştı. Bu hali, kahramanlığını gören Eren halkı ne yapacağını şaşırdı. Ruksana Hanım, kızını surlardan kurtarmış, ormanın derinliklerine götürmüştü. Erzen diyarından çıkarmış, ormanda saçlarını okşuyordu.

Alp komutan bir süre savaştıktan sonra üzerine atılan Ork'u yere yıkıp, kalbine hançerini sapladı. Henüz hançerini çıkarmamıştı. Arkasına baktığında sadece iki askerinin hayatta kaldığını ve bir tek Orkun bile arkasında canlı kalmadığını gördü. Ama karşısında koca bir Ork ordusu savaş düzenine girmekteydi.

Hafifçe doğruldu yerden.

Anında karar vermeliydi.

Gözleri kızıl, ateş gibi parlıyordu.

Efsanelere has, özel silahı olan çelik pençelerini çıkardı.

Beyinsel yeteneklerini kullanmaya başladı.

Etrafı tarıyordu, gözleri kapalı. Erzen'i, Ork ordusunu ve ölen askerlerini…

Aniden gözlerini açtı ve sağ tafta bulunan ormana gözlerini dikti. Orklar'ı yenmesi zordu.

Bu yüzden olabildiğince hızlı Ork hatlarını yarıp, ormana girmeliydi.

Efsanevi narasını attı komutan alp.

Büktü toprağı kudretiyle bir an.

Tozu dumana katıp, coştu komutan Alp.

Orklar neye uğradığını şaşırmıştı.

Üzerlerine atılan Efsaneden habersiz, cehennemi boyluyordu.

Erzen diyarında olup biteni seyreden askerler ise şaşkınlıklarını gizleyemiyordu. Kimse Alp komutanın ne olduğunu, nasıl bir güce sahip olduğunu bilmiyordu, Rahip Mempis ve Rahibe Klopatra dışında. Çünkü onlar artık fark etmişlerdi. Şayet bir Efsane varsa yeryüzünde, ne Orklar, Şeytan ve Cinler, nede başka bir varlık yeryüzüne hükmedemezdi. Efsanelerin yok edilmesi veya zaaflarının ele geçirilmesi gerekiyordu onları etkisiz kılabilmek için.

Komutan Alp, Ork hatlarını parçalamış, ormana girmeyi başarmıştı. Ormanda aniden izini kaybettirmeyi başaran Alp, ardında tek bir askerinin dahi kalmamasına derinden hüzünlenmiş ve ağlamamak için kendini zor tutmuştu. Orman onu korumuş, Orklar'dan gizlemişti.

Gün kararmak üzereydi. Gün boyunca Orklar Erzen'e saldırmış ve Alp komutanla savaşmıştı. Yorgun ve bitap düşmüştü. Orklar'ın geri çekilmesiyle, Vali ve Erzen haklıda geçicide olsa derin bir nefes almıştı. Ama kayıp ve hasar o kadar büyüktü ki, yıllar bile azdı bunları telafi etmek için. Zira Sabahı bile göremeyebilirlerdi. Çünkü artık Orklar kapıya dayanmıştı. Bu gün bir mucize ile kurtulmuşlardı. Yine Alp komutanın sayesinde kurtulmuş ve bir gün daha yaşamaya hak kazanmışlardı. Ama peki ya yarın?

Yorgun ve bitap düşen Alp komutan derin bir uykuya dalmıştı. Tozlu ve puslu manzara içinde babasını görüyordu. Alp, babasından yardım istiyor ve durumu ona anlatıyordu. Babası ise ardında ki Törük diyarını gösteriyordu. Cinler ve Şeytanlar Törük ilini istila etmişti. Orklar'ı nasıl yeneceğini sorduğunda ise babası şu yanıtı vermişti;

__ Hiçbir Ork sahipsiz hareket edemez. Hiçbir Ork ordusu başında diğer varlıklardan biri olmadan savaşamaz. Başlarında kini bul.

Bu sözler üzerine uyanan Alp karşısında en yakın dostlarını görünce sevindi. Onlar onun Doruk ırkından olan atı, Hayvanların efendisi Pardus ve Göklerin lideri Kara kartaldan başkaları değildi. Hız ve sürat konusunda tüm dünyaya meydan okuyan Doruk atı, Tüm hayvanlara hükmeden Pardus ve Gökte tek hâkim olan Kartal yanı başındaydı şimdi. Ama asıl dikkatini çeken ise bulunduğu yer ve yanında duran peçeli kızdı. Alp komutanı yine peçeli İnci kız sahiplenmişti. Yaralarını İnci kızın annesi Ruksana tedavi etmiş, babası İlyasa ise onun ihtiyaçlarını gidermişti. Alp komutan buraya nasıl getirildiğini sorduğunda ise ormanın yardım ettiğini söylediler. İnci kızın babası İlyasa;

__ Hayret, nasıl Orklar'dan kurtulabildin? Diye sordu. Alp komutan ise;

__ Sebebini bilmediğim bir nedenden dolayı geri çekildiler diye karşılık verdi. Günler sonra Alp komutan kendine geldi. İnci kızın babası Erzen diyarından ve diğer bölgelerden öğrendiği haberleri Alp komutana bildirdi. Güneşin etrafı ısıtmaya başladığı saatlerde İnci kız ve ailesinin evinde kalan Alp komutan, evin bahçesine çıktı. Yanında inci kızda bulunuyordu. Ama hala yüzünde peçesi vardı. İnci kızın annesinin güzelliği, gerçekten büyüleyiciydi. Kızının da o kadar güzel olduğunu düşünüyordu. Gözleri de zaten kendisini ele veriyordu. Alp komutan inci kızın gözlerine baktığında uzun süre kendini alamaz, sürekli kaybolup giderdi. Onun gözlerine hayrandı. Neden peçesini açmadığını sorduğunda,

__ Hala sizin isteğinizi yerine getiriyorum. Diye karşılık almıştı. Çünkü Alp komutan sarayda ki görevlilerden peçe takmalarını, yüzlerini kapatmalarını istemişti. Bu sözle, peçeli kızın kendisine mendil içinde notlar yazanın olduğunu anladı. Hafif bir gülümseyip;

__ Son mendile yanıt verdin mi? Diye sordu. Bu soru karşısında heyecanlanan ve kendisini tanıdığını anlayan inci, mutluluktan uçacak gibiydi. Alp komutan sözlerine devam etti.

__ Nehir kenarında o gül yüzünü gördüğüm andan beri bana huzur yok. Mendillerde seni hissetmek kadar güzel bir duygu yok. Ne olur, o güzel yüzünü, tatlı endamını benden saklama. Aç, göreyim o güzelliğini.

__ Olmaz. Yapamam bunu. Çünkü beklediğinden daha çirkin görürsen beni, dayanamam buna, ölürüm.

__ Ben seni nehir kenarında gördüğümde vuruldum, ey güzel. Sonrasında mı senden kopabilirim.

İnci kız hafifçe peçesini açtı ve yüzünü yere çevirdi. O kadar güzel ve narin bir kızdı ki, Alp komutan kalbinin sesini duyuyordu. Ona sarılmak, dokunmak istese de, okunamıyor, dokunmaya bile kıyamıyordu. Hayatında gördüğü en güzel ve en tatlı kızdı bu. Bu hoş ve şen ortam, Pardus'un gelmesiyle duruldu. Pardus bir şeylerin yolunda gitmediğini söylüyordu. Hayvanların, ağaçların, insanların ve geride sürgünden kurtulabilen tüm varlıkların büyük bir tehdit altında olduğunu söylüyordu. Çünkü Orklar, Titanlara ulaşmıştı. Bu güne kadar kontrol eden, baş Şeytan İblis, Orklar'ın yardımıyla Titanları zindandan çıkarmaya hazırlanıyordu. Bu ise dünyanın ve tüm varlıkların yok olması anlamına geliyordu. Bu haber üzerine Orklar'ın sahipsiz ve başsız hareket etmeyeceğini ve başlarında kinin kim olduğunu öğrenmişti. Erzen diyarına o günden sonra herhangi bir saldırı gerçekleşmemişti. Çünkü Varna'da Urumlar, Medler ve Şangaylar Orklar'la savaşıyordu. Hintlilerle Törükler ise Şeytan ve Cinlerle savaşmaktaydı. Erzen diyarında ki sakinlik dışarıdan göründüğü gibi değildi. Vali'nin emriyle Hekim Jenny yakılmıştı. Çünkü Rahip keşişlerin derin çalışması sonucu insan değil, bir Cadı olduğu anlaşılmıştı. Asu Hanım ise büyücülük yaptığı iddiasıyla idam ettirilmişti. Vali karısı Jora Hanımın yalan beyanını anlayıp, ihanetine ve iftirasına artık katlanamayıp onu boğdurmuştu. Bu olayların dışında, kediler ve köpekler şeytanları çektiği hurafe inanışıyla toplanıp, toplu ayin eşliğin de yakılıyordu. Güzel ve çekici kızlar, tek tek toplanıp, Peri oldukları iddiasıyla öldürülüyordu. Çünkü Periler, Cinleri ve Şeytanları çekiyordu. Bu durum üzerine Alp komutan bilgeliğine inandığı Bilge kağanın yanına gitmeye karar verdi. Yolculuğuna hazırlanmaya başladı. Günler sürecek olan yolcuğu için yine günler sürecek olan bir hazırlık yapması gerekiyordu. Hem erzak, hem mühimmat hem de kendisinde güç ve sağlamlık adına ihtiyacı olanları temin etmeye başladı. Onu ve İnci kızla ailesini koruyan Pardus ve kara kartal ise onunla beraber geleceklerdi.

Alp komutan İnci kıza o kadar büyük sevgi besliyordu ki, onsuz bir an bile yapamayacağını düşünüyordu. Geceleri İnci kızla aynı odada, hatta bazen aynı yatakta kalıyorlardı. Bir gece güneş

yeryüzünü terk edip, ay ışığına bıraktığında ve tüm ahali yataklarına çekildiğinde, İnci kız ve Alp komutan da yataklarına çekildiler. İnci kızın güzelliği karanlıkta bile Alp komutanın ilgisini çekiyor ve onu her seferinde büyülüyordu. Uzun bir süre birbirlerine baktıktan sonra, Alp komutan eliyle İnci kızın yüzüne dokunu verdi. Gözlerinden yanaklarına doğru parmaklarını ilerletiyordu. Ardından saçlarına dokunup okşamaya başladı. İnci kız ani bir hareket edip, Alp komutanın göğsüne başını yasladı. Onu bağrına basıp, sıkıca sarılan Alp komutan kendinden geçti. O kadar tatlı ve narin diki, hem dokunmak istiyor hem de dokunmaya kıyamıyordu. O gece inci kızın saçlarını okşayarak uykuya daldılar. Gecenin en sessiz yerinde birden uyanan Alp, irkilmesiyle İnci kızı da uyandırmıştı. Ne olduğunu soran İnci kıza, uzun uzun bakıp, yanağına bir buse kondurdu. Ardından onu kollarına alıp, saçlarını okşadı. O kadar güzel ve etkileyici kokuya sahipti ki İnci kız, Alp komutanın başını döndürüyordu. Kokusunu duydukça daha derinden içine çekiyor ve sürekli İnci kızı arzuluyordu. İnci kızın sorusuyla irkilip, kendine geldi Alp Komutan. İnci kız sarayda onu Asu ile gördüğünü ve sarayda kimlerle birlikte olduğunu sordu. Bu soru üzerine Alp komutan bir süre susmayı tercih etti. Ardından;

__ Hayatımda hiçbir kadınla henüz birlikte olmadım. Ne o saraydakilerle ne de başkalarıyla. Vali'nin karısı Jora Hanım, onu reddettiğim için saray avlusunda o yalanı uydurdu. Diye yanıt verdi. İnci kız, Alp komutanın gözlerinin içine bakıyordu. Çünkü o bir Periydi ve Periler karşısında ki kişilerin gözlerine bakarak beyinlerini okuyabiliyordu. Alp'in ne gözlerinde, ne sözlerinde ne de düşüncelerinde yalan hissetmiyordu. Derin derin İnci kızın bakışı üzerine, Alp komutan;

__ Ne var, ne oldu? Diye sordu. Bu soru üzere, Alp komutanın başını döndüren ve mutluluktan göklere yükselten bir tebessüm etti sadece inci kız. Ardından sarılıp, Alp komutanın göğsüne basını koydu.

Gece onların tatlı ve mutlu halleriyle son buluyordu. Onlar uykuya dalarken, etrafı Perilerin kokusunu alıp, izlerini bulan Cinler kaplanmıştı. İlk durumu Kara Kartal ve Doruk At fark etti. Durumu Pardus'a bildirdiler. Pardus ise şafak sökmesine az kaldığını gördü. Şafaktan sonra Cinler çekilecektir diye düşünüp, Alp komutanı bu mutlu ve mesut uykusundan uyandırmak, onu rahatsız etmek istemedi.

Fakat Cinler şafağı beklemeden, saldırıya geçtiler. Pardus, Doruk At ve Kara Kartal tüm gücüyle savaşıyordu. Alp komutan ve Peri kız gürültüye uyanıp, hemen savunmaya geçtiler. Pardus'un tüm orman hayvanlarını çağırması ve şafağın sökmesiyle Cinler geri çekildiler. Ama ardında yıkık bir ev, yaralı bir Kartalla Pardus, onlarca hayatını kaybeden hayvan ve parçalanmış, tanınmaz hale gelmiş iki Peri bırakmışlardı. İnci kız ağlamadan duramadı. Gözlerinden akan yaşlara Alp'in göğsünden aşağı iniyorlardı. Alp, Cinlerin Perilere ihtiyacı olduğunu ya da İnci kızın bir Peri kızı olduğunu anlamamıştı. Bu konuda hiçbir bilgisi de yoktu. İnci kız ise Peri olduğunu sürekli gizliyordu. Çünkü Alp komutan da diğer insanlar gibi Peri kızına sahip olmak ve onu köleleştirmek isteyecekti. Peri kızı inci de Alp komutanı bir insan olarak biliyordu onun bir Efsane olduğundan habersiz.

İnsanların Varna ve diğer yörelerdeki Orklar'la olan savaşları oldukça kanlı geçiyordu. Savaş sonrasında şekillenen yeni bir dünya görünmekteydi. Büyücü ve Cadılar da gün yüzüne çıkmaya başlamıştı. Bu tüm varlıkların sürgün edilmediklerini ve tümünün yok edilemediğini gösteriyordu.

Alp komutan yola çıkmalıydı. Durum içler acısıydı. Alp komutan eski gücünü ve kudretini koruyamıyordu. Hasta ve yorgundu. Sebebini de bilmiyordu. İnci kız ise son yıllarını hep acı ve kederle geçirmekteydi. Sevdiğine kavuşup mutlu olduğu ilk gece, gün yüzü görmeden ikinci acıyı tatmış, mutluluğa tam ulaşamamıştı. En sevdiği annesi ve babasını kaybetmişti. Onların hedef olduğunu biliyordu. Çünkü Cinlerin tek amacı Perilerin kanını emmek, onları katletmekti. Elinden hiçbir şey gelmiyordu. Çünkü varlık âlemi hakkında o da Alp gibi bir şey bilmiyordu. Alp komutan

doruk atına atlayıp, İnci kızı da yanına aldı. Süratte rakip tanımayan Doruk at, dörtnala koşmaya başladı Törük iline doğru.

Erzen diyarında Vali, yaşadıkları ve dış saldırılar sonucu fazla dayanamamıştı. Hastalanıp, yataklara düşmüştü. Huzurlu günleri yıllar öncesinde bırakan Vali, artık ölümü bekliyordu. Erzen halkı sürekli korku ve kâbuslarla günlerini geçiriyordu. Güzel kızlar, Peri diye öldürülüyor, Yaşlı kadınlar, Cadı diye yakılıyorlardı. Diyarda kedi, köpek gibi hiçbir hayvan da bırakılmamış, yok edilmişti.

Günler sonra Alp komutan ve İnci kız Törük iline ulaştı. Dağların ardında, bozkırın kucağında kurulu Törük iline vardılar. Erzen'den farksız halde ki Törük ilinde de açlık, hastalık ve sefalet boy gösteriyordu. Ama Erzen'in aksine bu diyarda hurafeler ve batıl görüşler yoktu. Şamanlar halkı bilinçlendiriyor, Hekimler canla başla çalışıyordu. Törük ili ahalisi Alp komutanı hatırlamakta biraz gecikti. Çünkü yurttan çıktığında henüz 17 yaşındaydı. Ama şimdi ise 29 yaşına girmek üzereydi. İnci kız ise 25'ini henüz tamamlamıştı. Kapılar açıldı. Alp komutan ve yâri İnci kız Törük iline ayakbastılar. Vakit kaybetmeden Bilge kağanın yanına vardılar. Durumu anlatıp, öğüt istediler. Bilge kağan onları dikkatle ve sabırla dinledikten sonra derin bir of çekip söze başladı.

__ Bundan yüz yıllar önce başardığını sanan Kara han, Cinlerin ve Şeytanların lanetlediği bir Efsaneydi. Efsanelerin tek hakanıydı. Ama etrafında o kadar karanlık ve kötü güçler vardı ki, kendini kontrol edip, özüne göre davranamıyordu. Ve yanlış kararlar almaya başladı. Yıllar geçince insanlarda bu olanları unuttu. Bunlar büyüyecek ve dünyayı tekrar kaosa sürükleyecekler. Alp komutan hemen atılıp;

__ Peki, çare nedir bilge kağan? Ne yapmalıyız? Diye sordu. Bilge kağan bunun üzerine gözlerini Alp komutana dikti.

__ Bundan kurtulmanın tek bir yolu var, Dünyada varsa kalan Efsaneleri bulmak ya da sürgüne gidenleri geri getirmek. Hemen atılıp Bilge kağana sordu inci kız;

__ Peki ya Titanlar? Onlara ulaşmışlar. Onlar yeryüzüne çıkarsa, Efsaneler durdurabilir mi onları? Bu soru üzerine İnci kıza yönelen Bilge Kağan, kendini İnci kızın gözlerinden ve gül yüzünden ayıramadı. O da, birçoğu gibi büyülenmişti. Ama bunun tek bir sebebi olabilirdi. İnci kızın Peri olduğunu anlamıştı. Bilge Kağan bu konunun aksine, İnci kızın sualine tek bir kelimeyle cevap verdi.

__ Tanrılar. Alp komutan inci kıza baktı. Bir süre birbirlerine bakıştıktan sonra Bilge kağana yöneldiler. Bilge kağan onlara, uzun yoldan geldiklerini ve dinlenmeleri gerektiğini söyledi. Ardından şamanlardan birini çağırıp, İnci kıza odasına kadar eşlik etmesini söyledi. İnci kızın Bilge kağan huzurundan ayrılmasının ardından, Bilge kağan Alp komutana baktı ve

__ Evlat, neyin var? Hiç iyi görünmüyorsun? Dedi. Alp komutan, hasta olduğunu ve uzun zamandan beri de bu hastalıkla kıvrandığını söyledi. Bunun üzerine derin düşüncelere dalan Bilge kağan, ayağı kalkıp, Alp'in gözlerinin içine baktı. Düşünceli bir halde;

__ Alp, anneni iyi tanırdım. Tanrılarla çok iyi anlaşabilen bir hatundu. Babanı pek tanıyamadım. Çünkü ömrü hep savaş meydanlarında geçmişti. Sadece kahramanlıklarını duymakla yetindim. Ama seni çok iyi tanıyorum. Çünkü seni ben büyüttüm ve eğittim. Sende iyi biliyorsun ki Efsaneler asla öldürülemez. Yüce yaratıcının izni olmadıkça ölmezler. Onlara bahşedilen yaşam süresi dolmadıkça hayatları sona ermez. Sende bunlardansın ve hastalığının sebebi ise malum. Efsanelerin en büyük zaafı da budur, Evlat. Bir efsaneyi etkisiz hale getiren sadece bu hastalıktır. Bu hastalığın sebebi aşk çaresi ise aşığına sahip olmasıdır. Alp duyduklarına şaşırmış halde görünüyordu. Ne

diyeceğini bilmiyordu. Sevdiği kız İnci kızdı. Ama o zaten yanındaydı. Bilge kağan sözlerine devam etti.

__ İnci kız çok güzel ve tatlı biri. Onunla nerede karşılaştın. Ailesi yok mu? Diye sordu. Alp durumu, olup biteni anlattı. Bilge kağan, Alp'in anlattıklarından şunu anlıyordu ki, Alp, incinin Peri kızı olduğundan habersizdi. O ise bunu biliyor olmalıydı. İncinin ise Alp'in efsane olduğundan haberdar olduğunu düşünüyordu Bilge kağan. Alp'i Odasına gönderdi. Hazırlanıp, yemeğe inmelerini istedi.

Titanlar zindandan çıkmayı başarmıştı. Şeytan ve Cinler onları çıkarmıştı. Ama Titanlar ise tüm Orklar'ı ve Cinleri, Şeytanlarla beraber toplayıp, Kara dağa geri çekti. Onların çekilmesiyle birlikte, İnsanlarda toplanmaya ve tekrar güçlerini toplamak için çalışmaya başladılar. Artık gelemeyeceklerini düşünenler vardı ama birçoğu bunun sadece başlangıç olduğundan yanaydı. Alp ve İnci yemekte beraberdiler. Bilge kağan da Alp'in yanında bulunuyordu. Masanın baş kösesinde ise Törük Hakanı Altay han bulunuyordu. Alp yemekten sonra atı ve Pardus'u ziyaret etmek için yemek salonundan ayrıldı. Bu anı fırsat bilen İnci ise hemen Bilge kağanın yanına varıp, bazı sorular sormaya başladı. Alp'in hastalığının ne olduğunu, Perilerle insanlar evlenirse ne olur, bir Peri sevdiğinin kölesi olsa ne olur gibi sualler sormaya başladı. Bütün sorularında Alp'i insan olarak görüyordu İnci. Bu durumda, İnci'nin Alp'in hangi varlığa ait olduğunu bilmediğini anladı Bilge kağan. Neden Peri olduğunu Alp'ten gizlediğini sordu. İnci ise bu sual karşısında şaşkına dönmüştü. Çünkü Bilge kağan onun bir Peri kızı olduğunu anlamıştı. Bu durum ise onu ürkütmüş ve korkutmuştu. Çünkü Urumlar gibi, Erzen diyarında olduğu gibi burada da, Törükler tarafından tehlike olarak görüleceğini düşünüyordu. Bunun üzerine Bilge Kağan;

__Onu çok mu seviyorsun? Diye sordu. Ağlamaklı bir ses tonuyla inci kız;

__ Evet. Hem de çok seviyorum. Her türlü fedakârlığı yapacak kadar onu çok seviyorum. Buna onun kölesi olmakta dâhil. Ama Annemin dediğine göre insanlarla Periler asla birlikte olamazlar. Bunun üzerine Bilge kağan bir tebessüm etti. Salonda Alp'in gelişini görünce İnci, Hemen toparlanıp müsaade istedi. Alp etrafta İnci'yi göremeyince endişelenmeye başladı. Ama Bilge kağan çok geçmeden endişesini dindirip, Odada kendisin beklediğini söyleyince derin bir nefes aldı. Alp'in odaya gitmesiyle, Bilge kağan da gülmeye başladı ve

__ Ne garip. Bir Peri kızı ve bir Efsane birbirlerine deli gibi âşık. Ama ne Peri kızı sevdiğinin Efsane olduğunu biliyor, nede Efsane sevdiğinin bir Peri kızı olduğunu biliyor. Diye söylenmeye başladı.

Hızlı adımlarla ilerliyordu Alp odasına doğru. Mutlu ve sevinç içindeydi. Çok sürmedi bu mutluluğu Alp'in. Kapıyı açıp inciyi görünce yüreği birden dağlandı, içini bir sıkıntı kapladı. İnci kız yatağın bir köşesine oturmuş, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Olup bitenlerden habersiz Alp yanına yaklaştı. Ne olduğunu sorup, gözyaşlarını sildi. Onu sakinleştirip, Saçlarını okşamaya başladı. Hiç konuşmadı inci kız. Ama yüreği kan ağlıyordu. Çünkü ondan ayrılamazdı. Ama bir insanla da evlenemezdi. Alp üzerindeki kaftanı çıkarıp, duvara astı. Üstündekileri çıkarıp, yatağa girdi. Ardından inci'ye yata girmesini söyledi. İnce de onu kırmadan yatağına girdi. Birbirlerini öğle çok seviyorlardı ki, birbirlerini üzmemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Alp'in göğsüne başını yaslayan İnci kızın saçlarını okşayıp, öpmeye başladı Alp. Ardından İnci kızı sırt üstü yatırıp, dudaklarından öpmeye başladı. Hayatlarında daha önce hiç hissetmediklerini ikisi de hissediyordu. Kendisini bir rüyadaymış gibi hisseden Alp, hafif dokunuşlarla, İnci'nin göğüslerine dokunmaya çalıştı. Fakat İnci2nin ani tepsi karşısında bir an duraksadı. Duraksaması uzun sürmedi. Çünkü İnci'nin büyüleyici güzelliği karşısında kendine hâkim olamıyordu. Kokusu adeta Alp'i etkisi altına almıştı. Alp incinin dudaklarını

öperken, İnci kendinden geçiyor, kontrolünü kaybediyordu. Bir süre süren öpüşmeyle beraber Alp, sağ eliyle İncinin koltuk altlarına kadar ilerleyip, okşamaya başladı. Hafifçe eline göğüslerine yaklaştırdığında İnci kendinden geçiyor, ani tepkiler veriyordu. Artık karşı koyamayan İnci, pes etmişti. Alp, İnci'nin göğüslerine dokunmaya, okşamaya başlamıştı. İnci kendinden geçmiş, kendini Alp'in kollarına bırakmıştı. Alp, incinin göğüslerine dokunduğunda huylanıp, kendini kaybettiğinin farkındaydı. Ama aslında kendisi daha fazla etkileniyor ve kendinden geçiyordu. Bir süre sonra Alp tüm elbiselerini çıkardı. Ardından hafif dokunuşlarla İncinin elbiselerini de çıkarmaya başladı. Ama İnci göğüslerine bakmasını, onları görünmesini istemedi. Ve Nikâh kıyılıncaya kadar söz istedi. Göğüslerine ve şehveti bölgelerine çıplak dokunmayacak ve bakmayacaktı. Çünkü bu Alp içinde kendisi için de tehlikeliydi. Perilerde öğle etkileyici ve büyüleyici özellikler vardı ki, hiçbir varlık onların büyüsüne kapılmadan duramazdı. Büyüleyici memelikleri sayesinde bakanlar kör olur, dokunanlar ise oracıkta aşkın ve şehvetin etkisiyle eriyip akardı. Ama bu ana kadar dayanmayı, öpüşmeyi Alp başarmıştı. Bir süre sonra İncinin kokusuna dayanamayıp, onun boynunu ve omuzlarını öpüp, emmeye başladı Alp, İnci ise onun her dokunuşunda kendinden geçiyor ama sürekli ürperti ve korku duyuyordu. Sevdiğine zarar vermekten korkuyordu.

Erzen diyarından kara haberler vardı. Sabahın erken saatlerinde tüm Törük ilini kaplayan kara haberler, hızla yayılıyordu. Vali hayata gözlerini yummuştu. Erzen diyarında veba baş göstermiş, Karanlıkta Zombiler ortaya çıkmıştı. Halk perişan halde saraya, odalarına kendilerini hapsetmişlerdi. Zombiler'in saldırılarından kurtulmak ve Zombi'ye dönüşmemek için çabalıyorlardı. Şangay diyarından Cinlerin baskını, Hint ellerinden Cadı ve Büyücülerin saldırıları tüm Törük iline yayılmıştı. Medler Orklar'la savaş halindeydi. Titanlar Tanrıları zindanlara tamamen hapsetmiş ve ağır işkencelere maruz bırakmaktaydılar. Törük ilinde ise henüz bir hareketlilik yoktu. Etraf oldukça sessizdi. Ama bu sadece fırtına öncesi sessizlik idi. Çünkü güneş henüz tepeye varmışken, gelen habercilerle Törük ili sarsıldı. Orklar Törük iline yaklaşmaktaydı. Alp ve Törük askerleri hemen hazırlandı. Alp uzun zaman sonra tekrar komutanlık edecekti. Bir birliği ve koruması gereken diyarı vardı. Ama hastalığı hala geçmek bilmiyordu. Atlarla hazırlandı Törük ordusu. Orklar'la çarpışacaklardı. Hızlı ve çevik hareketlerle Törük surlarından dışarı akın etti Törük ordusu. Alp'in gidişini İnci ve Bilge kağan Kütüphanenin balkonundan seyrediyordu. Bilge kağan, İnciye dönüp;

__ Umarım dün gece rahat etmişsinizdir. Diye bakış atarak haykırdı. İnci bu ses karşısında Alp'e karşı hayranlıkla bakmayı bırakıp, Bilge kağana yönelmişti.

__ Çok şanslı ve de Onurlu bir kızsın. Dünyanın geleceği sizin elinizdedir. Bunu böyle bilesiniz. Diyince Bilge kağan, İnci kız şaşırmış halde idi. Bilge kağana bakıp;

__ Evet, rahattı. Teşekkürler. Ama anlamadım. Neden bizim elimizde olsun ki? Diye sordu. Bilge kağan Tebessüm edip;

__ Onun hastalığının geçmesi sana bağlı. Bir Efsaneyi ancak sevdiği bir Peri iyileştirebilir. Onunla beraber olman onun için bir şifa kaynağıdır. Dedi. Gülümseyip, hafif adımlarla kütüphaneye yöneldi. Bu sözler üzerine şaşkına dönen inci kız, Alp'in bir Efsane olduğunu öğrenmişti. Ama hüzün ve keder kapladı tüm bedenini. Çünkü onunla birlikte olmamıştı. Olursa tehlikeli olacağını düşünüyordu. Ama şimdi o ona ihtiyaç duyuyordu. Gücü yoktu. Yorgun ve bitap bir haldeydi artık Alp. Başını surların ötesinde düşmana, Orklar'a karşı koşan Atlı süvarilere çevirdi. Alp'e bakarak;

__ Ama biz onunla dün gece birlikte olmadık. Dedi hüzünlü ve kederli bir sesle. Bu sözler üzerine duraksayan Bilge kağan. Ardına bile bakmadan gözlerini yumdu. Çünkü Alp artık fazla dayanamazdı. Bu hastalık, bu acı onu bitirecekti. Hiç bir şey söylemeden uzaklaştı Bilge kağan.

Orklar'la karşı karşıya çarpışacak olan Törükler "Hücum" diye bağırıp, düşman saflarına saldırıyordu. En ön safta ise Alp bulunuyordu. Düşman saflarına birkaç metre kaldığında, Alp'in gözleri kıp kızıla döndü. Çelik pençelerini çıkarıp, Ağzından toprağa emirler yağdırıyordu. Beyni ile tüm etrafı kontrol altına almıştı. Toprağı büküp, Orklar'ı metrelerce öteye sürükledi. Yüzlerce Ork toprağın altında can verdi. Törük ilinde Alp'ten başka Efsaneler de vardı. Bu savaşta tümü ortaya çıkmıştı. Dünyanın kaderi artık Törükler'in elindeydi. Çünkü tüm dünya onlara boyun eğmek zorunda kalmıştı. Törükler tek kurtarıcıydı. Saatlerce süren çatışma sonrasında Komutan Alp, Efsane olduğunu ilan etti.

Yerlerin ve Göklerin Gücü adına,

Yıldızlar şahit olun.

Güneş sende şahit ol.

Efsaneler geri döndü.

Unutulmasın ki Efsaneler asla öldürülemez.

Aniden çakan yıldırımlar, şimşekler Orklar'ın üzerine yağıyordu. Sağ kanattan Pardus ardında binlerce Hayvanla Orklar'a ve Cinlere saldırmaya başladı. Gökyüzünde Kızıllık vardı. Alp Rüzgârı büküp, Orklar'ı savurup attı. Ardında ki koca Törük ordusu Ork saflarını delip geçti. Gün boyunca süren kanlı harp sonrasında tek bir Ork sağ bırakılmadı. Savaş zaferle son bulmuştu. Zafer nidalar atılmaya başlandı savaş meydanında. Tüm askerler sevinç gösterileri atarken, Alp ise acılar içindeydi. Artık toprağı, havayı ne bükecek bir gücü vardı, nede kımıldayacak gücü vardı. Aniden duyulan sesle tüm Törükler sessizliğe büründü. Borazan sesleri çalınıyordu. Görünenler kanı donduran cinstendi. Çünkü Koca bir Ork ordusu, Cinler ve Şeytanların eşliğinde ilerliyordu. Sonrasında Devler, Tepegözler ve Titanlar vardı. Titanların gür bağırışlarıyla Surlar yıkılmaya başlamıştı. Yer sarsılıyor, birçok Törük askeri atından yere düşüyordu. Devlerin ve Titanların gelişini bütün Törük ili hissediyordu. Gözleri yaşlı İnci ise bir şeyler yapması gerektiğinin farkındaydı. Artık savaşmaya gücü kalmayan Alp ise Titanların heybetiyle atından yere düşüp, yığıldı. Gökyüzünde ki kızıllık, yerini kara bulutlara bırakmıştı. Artık duyduklarını ve hissettiklerini unutmaya çalıştı. Çünkü ömrünün son anlarını yaşadığını fark etti. Bir an yârini, İnci kızını yanında hissetmek istedi. Gözlerini açtığında başı ucundaydı İnci kız. Ağlıyordu ama diğer bir yandan da Alp'e güç veriyordu varlığı. Alp, şaşkındı. İnci kız seslendi. Peri dilinde nameler, şarkılar söylemeye başladı. Alp artık bir Peri kızına âşık olduğunu anlamıştı. Bu onu o kadar mutlu ve mesut ediyordu ki, ne savaş, ne de başka bir şey düşünemez olmuştu. Alp'in gözleri hafifçe kapanı verdi. Artık bedeni hareketsiz ve durgundu.

Titanlar, Ork ve Devlerle beraber ilerliyordu. Binlerce Ork ve yüzlerce Devden oluşan Titan ordusu Törük ili kapılarına dayanmıştı. Alp Komutan artık yoktu. Diğer Törük askerlerinin de hareket edecek hali kalmamıştı. Zaten sayıca yok denecek kadar da azdılar. Gök kubbe karaydı. Peri kızı İnci Alp'in başucunda gözlerini kapatmış gözyaşlarını içine akıtıyordu. Ön saflarda ki Orklar hücuma geçmek için emir beklerken, Devlerin homurtusu ve Titanların adımları surlardan hissediliyordu.

Urumlar Erzen diyarını yaktıktan sonra Kara dağa doğru yol aldılar. Kara dağda nöbetçi tüm Orklar'ı kılıçtan geçirip, Kara dağ mağaralarına girdiler. Mağarada sayıca üstün Zombi, Cin ve Şeytanlarla karşılaştılar. Uzun süren harp sonrasında artık Urumlar'ın savaşacak ne gücü ne de askeri kalmıştı. Cinler ve Şeytanlar birleşip, mağara zindanlarının kapısını tuttuklarında neredeyse canlı bir tek Ork ve Zombi kalmamıştı. Umutsuzluk ve karamsarlık Urumlar'ı kapladı. Cinler kapıları tutarken,

Şeytanlar saldırıya geçti. Onlarca Urum şeytanlar tarafından yok edilirken, tüm mağarayı ve dağı sarsan borazan sesleri duyuldu. Ötelerden Medler ve Nilgenler yardıma gelmekte gecikmemişti. Tüm güçleriyle Şeytanlara saldırdılar. Yüzlerce Şeytan ve Cin yakılıp, yok edildi. Bir kısmı zindanlara hapsedildi. Fakat kaçmayı başaranlar ise izlerini kaybettirdi.

Aniden Alp kendine geldi.

İrkildi birden, doğruldu yerden.

Göğsüne başını dayamış yatmaktaydı inci kız.

O narin bedeni artık cansız ve hareketsiz.

Alp anladı onu görünce, Perisinin kendisine can bahşettiğini.

Perilerin henüz ölen birilerine can bahşetme özelliği vardı. Ama bunun sonucunda ise kendi hayatlarını feda etmek zorundaydılar. Peri kızı İnci kendi hayatını Alp'e vermişti. Efsane Alp ağlamadan tutamadı kendini. Üzerlerine doğru hücuma geçen Orklar'ı gördüğünde, hemen doğruldu. Bedenini ve yüreğini artık bir öfke ve intikam hırsı sarmıştı. Gözleri kızıl gibi parlayıp, çelik pençeleri dışarı çıktı. Beyniyle orada olan tüm Efsanelerle iletişim kurdu. Her şeyi görüyor, hissediyordu. Alp dışında toplam 16 Efsane Törükler'le beraber çatışmaktaydı.

Tümünün gözleri kızıl gibi parladı.

Rüzgâr bükülüp, toprak alevlendi.

Orklar savrulup, toprağa gömüldü.

Devler yerle bir edildi.

Efsanelerin şimşekleri ve dalga saldırılarına artık dayanamayan Dev ve Tepegözler, yere yıkılıyordu. Düşen Devlere Törükler ölümüne saldırmaktaydı. Öfkeden kızgına dönen Titanlar, Titan darbesini Alp ve diğerlerinin üzerine vurdu. Bu darbe ile Efsaneler dışında ki tüm Törük askerleri helak oldu. Efsaneler geçici bir felç ve sağırlık duyuyordu. Hareket edecek halleri ve durumları yoktu. Ani atağa geçen Cinler ve Orklar Efsanelere saldırmaya başladı. Alp dışında ki tüm efsaneler oracıkta katledilmişti. Devler ilerliyordu. Tepegözler havanları Törük iline fırlatmaktaydı. Surlar yıkıldıkça altında can çeken insanların feryadıyla Törük ili inlemekteydi. Kütüphane, Mabet, Saray tümü yerle bir edildi. Devler artık Törük ilinin içine girmişlerdi. Önlerine geleni yakıp, yıkıyordu. Orklar ve Cinler ili istila etmek için harekete geçtiler. Karşılarına çıkanı katlediyorlardı. Birçok çocuk ve kadın, Cinlerin hışmına uğruyor, birçokları da Cinler tarafından öldürücü sahiplenmeye maruz kalıyordu.

Hint ilinde Büyücü ve Cadılar boy göstermişti. Ama kısa sürede yakalanıp, yakılan Büyücü ve Cadılar, diğerlerinin kaçmasını sağlamıştı. Hint ili Törük ilinde olanlardan habersiz, kendi yaralarını sarmakla uğraşıyordu. Seddin ötelerinde Şangaylar Törük iline olanlardan haberdardı. Onlar tüm tehlikeleri atlatmalarına rağmen Törük iline yardıma gelmediler. Seddin kuzeyinden Ötüken'e varıp, tüm Törük illerini işgal etmeye başladı.

Alp sürünerek yanına vardığı yârini kollarına aldı. Saçlarını okşuyordu. Artık gözleri net görmüyor ve çok iyi duyamıyordu. Titanlar artık beklemeyi bırakıp, Törük iline doru yürümeye başlamıştı. Aniden çakan yıldırım ve şimşekler, Devler, tepegöz ve Orklar'ın kulaklarını felç etti. Yıldırımlarla savrulup, yere serilen Devlerin birçoğu oracıkta helak oldu. Gökte parlayan ışık tüm etrafa yayıldı. Titanlar, bu ışık ve aydınlık karşısında gözlerini açamaz oldu.

Gökten yere Tanrılar iniyordu.

İlk beliren Hades'ten ve Atena'dan başkası değildi.

Afrodit, Ra, İsis ve Oranus… Ardı ardına yere indiler.

Cinler ve Şeytanlar anında kaçmaya başladı.

Orklar artık neye uğradıklarını şaşırdı. Titanların etrafına çekilip, kendilerini korumalarını beklediler. Devler ve Tepegözler Gök kubbede Tanrıların tanrısını gördüklerinde derhal yere çöküp, boyun eğdiler. Tanrıların tanrısı öfke ve gazap doluydu. Bütün tanrılar Titanlara saldırdı. Titanları Törük ilinin doğusuna, Yasak bölgeye kadar sürdüler. Günlerce sürecek olan Tanrılarla Titanların savaşı artık başlıyordu.

Aniden beliren yeşilimsi ışıklar Alp'in etrafını sardılar. Bunlar Perilerden başkası değildi. Peri kızı İnciyi serin esen bir rüzgâr gibi Alp'in kollarından alıp, gözden kayboldular. Alp artık yalnızdı. Ayağı kalkmak için hareket ettiğinde bacaklarının tutmadığını ve omuz, göğüs ve sırtından yaralandığını fark etti. Acı ve hüzün kaplamıştı tüm bedenini. Yüreği İncisinin ateşiyle yanıyordu. Aşk ve güzellik Tanrıçası Afrodit'le baş Tanrıça Hera Alp'in yanına geldi. Onu selamlayıp, yanına yaklaştılar. Güzellik Tanrıçası Afrodit, ona narin bir dokunuşta bulundu. Bu dokunuşun etkisiyle derin bir uykuya dalan Alp, baş Tanrıça tarafından Olimpus dağına götürüldü. Urumlar Nilgen ve Medler'in yardımıyla Tanrı ve Tanrıçaları zindanlardan kurtarmayı başarmıştı.

Haftalar sonra Zeus, Ra, diğer Tanrı ve Tanrıçalar Titanları yendi. Onları tekrar Kara dağın zindanlarına hapsettiler. Orklar cezalandırılıp, insanların kölesi olarak hayatlarını sürdürmeye başladı. Cinler ve Şeytanlar kaçıp, gizlenmeyi başardılar. Cadılar ve Büyücülerde bunların içinde gizlenenlerdendi. Devler Zeus ve Hades'in emriyle Kaf dağına yanlarında tepegözleri de alıp, çekildiler. Aylar sonra Urumlar tekrar Erzen, Varna ve Potnus diyarlarını kurup, tadilat yaptılar. Nilgenler'le Medler birleşip, Nil'in etrafında kudretli eserler ortaya koymaya başladılar. Hinliler kendilerini artık doğaya verip, doğa için çalışmaya başladılar. Yıllar sonra Törük ilinin Hakanı olan Kürşat Şangaylar'ın ihanetini asla unutmadı ve dev ordularla Şangaylar'ın üzerine yürümeye başladı.

Mevlüt Baki Tapan